

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Akhaba

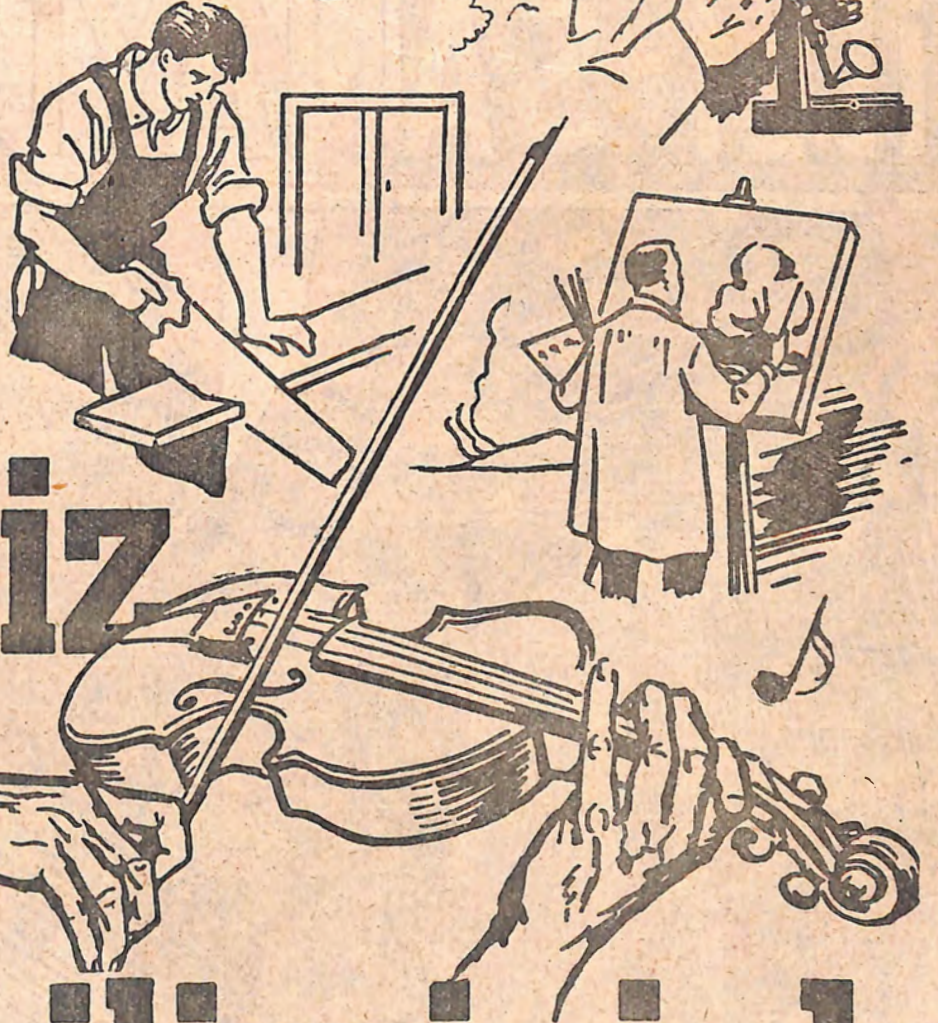
MİLLÎ SANAYİ SERGİSİ

— Acaba zeytinyağı da var mı?..

Y. M. Çetin

Bundan Sonra Yalnız Zevkiniz İçin Çalışabilirsiniz!

Bu imkânı İş Bankası sizlere hazırladı! Ayda asgari 2000 lira kira getiren İstanbulda Göztepedeki 6 daireli apartmanın tamamına sahip olacak talihli rahata ve refaha kavuşacak, hayatını kazanmak mecburiyetiyle değil, ancak zevki için çalışacaktır.

30 ARALIKTA

1 KİŞİYE 6 DAİRELİ
APARTMANIN TAMAMI
24 APARTMAN DAİRESİ
3 ADET 20.000 LİRA

çok zengin para ikramiyeleri
cem'an

İKİ MİLYON

TÜRKİYE

BANKASI

PARANIZIN...
İSTİKBALİNİZİN
EMNİYETİ

Akbaba

siyasi
mizah
gazetesi

Bakar Körler!

GÖZLERİ tıpkı sizinkiler, benimkiler gibidir onların da: Renkli, ışıklı, canlı. Dalar, kınıldar, düşünür. Ama görmez... İnsan hayatı için bu bir felâketdir elbet: Işıksız, şekilsiz, bir zindan karanlığı içinde yıllar boyu yaşamak, ne acı... Ama, politikacının bakar körü buna da benzer. O, ya hıncın perdelediği, ya gururun kamaştırdığı gözlerle etrafa bakar. Biri, iyi, güzel, büyük ne varsa görmez! Öbürü, acı, çirkin, küçük ne varsa bilmez!

Parmağınız, sahil boyu uzanan bir yol gösterir. Üstünde camiler, altın hilâlli kubbeleleriyle göğüs kabartmış. Minareler, ince endamlarıyla boy atmış... Çesmeler, dal dal, yaprak yaprak, oyma oyma mermerleriyle sıralanıyor...

— Bak, dersiniz...

Politikacı, görmeyen gözlerle boşluğa dalar:

— Ne var?..

Onu, bir dağ başına çıkarırsınız: Bir küçük şehir yaratmağa yetecek çimento, tas, demir, tuğla harcanmış, insan gücü, bir fabrika, bir silo, bir baraj, bir elektrik santrali yaratmıştır. Yine sesiniz sevinçten titriyerek parmağınızı uzatırsınız:

— Bak!..

Politikacının gözleri yine boşluğa dalar. Yüzünde yine bir saadet çizgisi, dudaklarında yine bir bahtiyar gülüş yoktur. Sesi kupkuru, sorar:

— Ne var?..

Sonra, o sizi kolunuzdan tutar, bir ana baba gününün içine sürükler: Yamalı ceketler, soluk entariler, yırtık pabuğlar, kadınlı erkekli bir insan mahşeri... Ellerinde şişeler, kâseler, teneke ibriklerle Migros'u bekleyen bir yığın... Bu sefer, o size parma-

Toprak Ağası — Heey... Kim o tarlaya giren?..

ğını uzatır, göz sabahının çisenti altında çile dolduran bu perişanları gösterir:

— Bak!..

Gözleriniz, tıpkı onun gözleri gibi iki cam parçası duyğusuzluğuyla bakar:

— Ne var?..

Sizi, kolunuzdan tutar, öğle tatili yapmış bir okul bahçesine götürür. Ellerinde, yüzleri

kadar sarı ayvalarla gülmeye küsmüş, patlak pabuçlu çocuklar gösterir: Memur çocukları, emekli çocukları, dul çocukları... Bir daha parmağını uzatır:

— Baaaak!..

Yüzünüzde, sahil boyu beton yolların mavi serinliği, göğsünüzde, onarılmış kubbe-lerin gururu, gülümseyerek bakarsınız:

— Ne var?..

Evet, ne var? Ne var? Ne var?

Politikacının bakar körlerine, ne sevinçlerimizi gösterebilirsiniz, ne acılarımızı... Bir Tanrı ışığı, saadetlerimize ve felâketlerimize kapanmış bu gözleri açmadıkça, bu çirkin, bu korkunç kördöğüşü sürüp gidecektir böyle.

Yusuf Ziya ORTAÇ

RADYO PROGRAMLARINDA

Görülmemiş KALKINMA

Demokrat Parti tarafından sekiz yıldan beri mükemmel bir şekilde kullanılmakta olan «Devlet Radyoları»nın programları görülen lüzum üzerine önümüzdeki haftadan itibaren değiştirilecektir.

Memnuniyetle öğrendiğimize göre, yeni programlarda vatandaşın geniş bir memleket kültürüne sahip olması gözönünde bulundurulacak; her yaşa, her başa, her dşe uygun neşriyat yapılacaktır.

İlgililer, radyolarımızı görölmemiş kalkınma temposuna uydurabilmek için, bütün istasyonları görölmemiş programlarla takviye edeceklerdir.

Programları hazırlayan heyet-ten bir zat, bundan böyle radyolarımızda büyük ve faydalı konuşmaların metni verilirken fon müziği olarak:

«Bize de derler Demokrat yâr
fidan boylum
Açarız baraaajları!...»

Mısraları ile başlayan halk türküsünün söyleneceğini açıklamıştır.

Görölmemiş kalkınma devrinin aşağıda gösterilen programları, üç yıl müddetle hiçbir değişikliğe uğramadan tatbik edilecektir.

SABAH:

7.00 — Açılış ve alkış.
7.03 — Allah seni başımdan

eksik etmesin ve yaşa varol sesleri.

8.00 — Kur'an'ı Kerimden «Vettini vezzeytunı» suresinin okunuşu ve zeytin ekme yemenin, bundan başka bir şey yememenin fazileti hakkında eski Ankara mebusu Ömer Bilen hoca tarafından vaiz.

9.30 — Tarih sohbetleri: İsmet Paşa'nın hakikatte bir asker kaçağı olduğunun Zuhuri Danışman tarafından tarihi vesikalara dayanılarak ispatı.

10.30 — İğneye iplik geçirme fabrikasının açılış törenindeki coşkun tezahürat ve alkışların naklen yayını.

ÖĞLE:

12.00 — Demokrat Parti büyüklerinin muhalefeti hedef tutan özü sözü doğru; parlak, yuvanlak, toparlak ve selis hitabelerinin tam metni.

15.00 — İktidar Partisi'ne çekilen tebrik ve iltihak telgraflarının, noktalı virgüllü, noktası, nidası, sual işaretli, imzaları ve bu imza sahiplerinin şecere ve silsilelerinin okunması.

AKŞAM:

21.00 — Polis saati: Cop, gaz bombası, itfaiye hortumu ve yıldırım zabıtları tutma talimleri.

22.00 — Spor: Bando ve Mehter takımı ile devamlı bel bükme, el

YAZISIZI

bağlama, ritmik ağlama ve muhalefeti dağlama usulleri.

23.00 — Büyüklerimizin yol boyunca devam eden coşkun tezahürat sonunda söylemiş oldukları dünya çapında ilgi uyandıran le-

ziz hitabelerinin okunuşu ve bu okunuşun üç defa tekrarı.

NOT — Bu arada boş kalan her dakika içine «faydalı teklip» saati sıkıştırılmıştır. Bu saatte, muhalefetin ve tarafsız vatandaşın tamamen ve kasıtlı olarak yalan söyledikleri tekrarlanacaktır.

İki dünya!

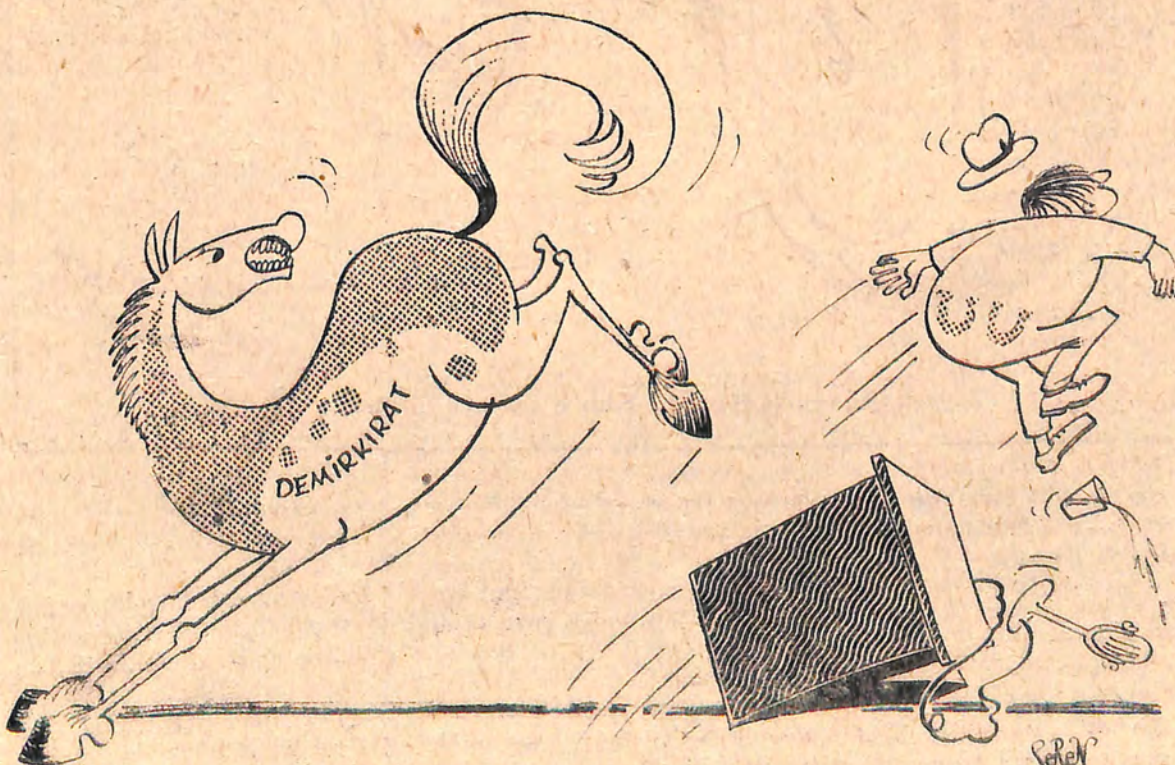
HAFİZ'in biri iyice kafayı çekip rezalet çıkarmış. 38 yaşındaki hafız evli, hem de babaymış.

Bu, rezâlet çıkaran hafızların ne ilki, ne de sonuncusudur. Cebinden mendil çıkarır gibi rezâlet çıkaran hafızların hikâyelerini gazetelerde okuyup, onlar adına utanıyoruz.

Bu sefer rezâlet çıkaran hafız poliste şöyle demişti:

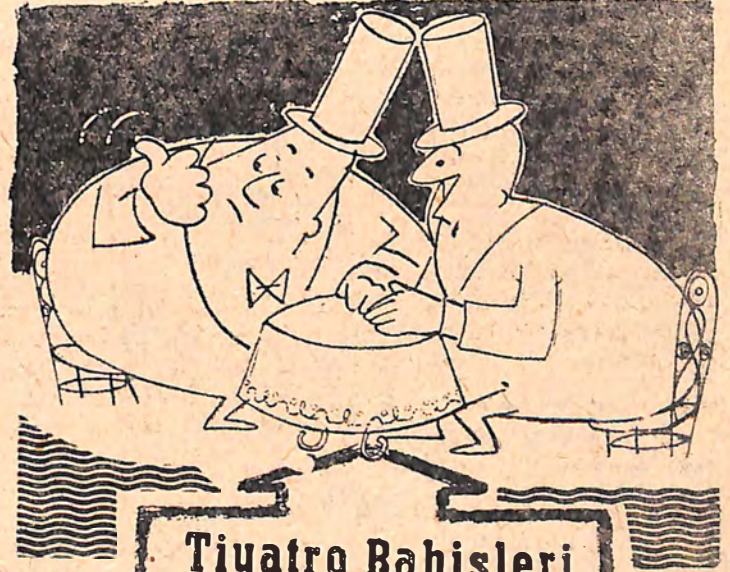
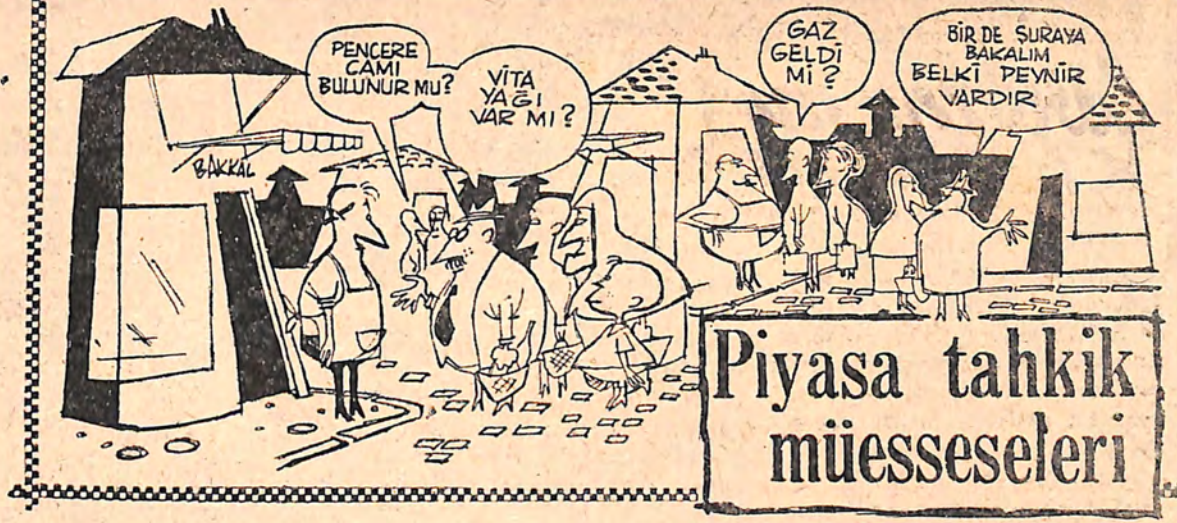
— Mevlid ve Kur'an okuyarak elde ettiğim kazancı ticaretle takviye edip iki dünyayı da kazanmağa çalışıyordum.

Ne diyelim, bir bu dünya, bir öteki dünya var diye, iki dünya için bu kadar rezâlet çıkarmış. Ya, beş, altı dünya olsaydı, hafız efendi kim bilir daha ne rezâletler çıkarırdı...

YAZISIZI

KURK anbar

Törenden törene!

Y ARGITAYCA yıllardan beri yapılması gelenek olan Adli yıl başlangıcı töreni. iki yıldır neden yapılmıyor?

Bu, bir sözlü sorudur. Adalet Bakanına sorulmuştur.

Bize kalırsa, bu, yersiz bir sorudur. Yargıtay, çalışma yılı a-

çış törenini neden mi yapmıyor? Vakit kalmıyor da ondan. Fabrika töreni yapmaktan, Adliye törenine sıra mı geliyor? Hangi bir törene yetişsinler...

Soğuklar!

Havaların birdenbire soğuması karşısında, Meteoroloji Umum Müdürlüğü bir tebliğ nesretmiş ve ortalığı kaplayan soğukların, son zamanlarda söylenen bazı nutuklardan ileri geldiğini bildirmiştir.

GÖZ UCU İLE Paris

Paris geceleri!

P ARİS'TE hayat, gece, gündüz diye ikiye bölünmez. Caddeler, biz İstanbul'da en tatlı uykumuzu uyurken de uyanıktır. Champs Elysées'deki büyük kumaş mağazaları bile kapıları kapadıktan sonra, akşam loşluğunda kaldırım sergileri açıyorlar. Kahveler, günün her saatinde insan dolu: Yiyenler, içenler, okuyanlar, konuşanlar, öpüşenlerle...

Paris'in en hayal üstü gecelerini ben Concorde Meydanında seyrettim: Bu, Amerika'yı bile ağız açık bırakan, dünyanın en güzel ve en büyük meydanıdır: Yüz ölçüsü, çarpma yanlış yapmıyorum, tam 67081 metrekare... Etrafı anıt yapılarla çevrili. Gece, buzlu fanuslar yanınca, edebiyatımızdaki adıyla Konkordiya'da binlerce mehtap doğdu sanırsınız.

Paris'in ışıklarıyla yalnız meydanlar, caddeler, parklar değil, gökyüzü lâciverdi bile buzlu bir mavilik alıyor.

Otelinize giderken, geniş basamaklı bir merdivene aralanmış ışıklı bir kapıdan şeytanların ışığına benzer bir musiki, size adımlarınızı şaşırtır... Ötede, ıslak dudaklı, dar pantolonlu, kısarak belli bir kız, içinize akan sıcak bir dâvetle size gülümser. Bir daha sendersiniz!

Sayısı hiç eksilmeyen bir yabancı kalabalık, beşyüz bin turist, bu Paris gecesinde, tiyatrolara, operalara, müzikhollere, kabarelere, kumar salonlarına dağılmıştır. Döviz, Çamlıca mehtabına, Boğaz sularına, Ada çamlarına değil, zevke, safaya, san'ata akıyor: Gündüz, Louvre Müzesine saatlerce kapanan Amerikalı, akşam Bois de Boulogne'de bir göl kenarına çekilip dinleniyor: Paris'in emsalsiz gecelerinden birini baha yaşamak için...

Yaşamak dedim... Bunun lezzetini hiçbir yerde Paris'teki kadar tadamazsınız!

Yusuf Ziya ORTAÇ

Şişe fabrikası!

S İZE en çok lâzım olan fabrika ne şeker, ne de çimento fabrikasıdır. Biz en çok şişe fabrikasına muhtacız. Geçen gün Mithat Paşa Stadında bir İtalyan antrenörün kafasını şişe atıp yarıdılar. Samsun'da bir maçta hakemi şişelerle dövüp bayılt-

mışlar. Maç olsun da oyunculara, hakemlere şişe atılmasın, hiç görülmemiştir. Bu şişe sarfiyatı böyle giderse bir zaman gelecek şişesizlik yüzünden sporumuz ölecek. Bu sefer sporumuzu canlandırmak için dışardan şişe satın almak zorunda kalacağız. O'nun için, şu nurlu kalkınma sırasında bol bol şişe fabrikaları yaparak sporumuzu da kalkındıracağız. Top olmadan da futbol oynanır ama, şişe olmadan oynanmaz.

Karşılama Meydanına Gitmeyiz

AZİZ NESİN

ÜÇ atlı, İncecik köyüne girdiler. Önde jandarma onbaşı, arkadaki atlarda iki jandarma eri vardı.

Yan yana giden iki jandarma güllüşüp konuşuyorlardı ama, onbaşının suratı asıktı.

Eğere, saltanat tahtı gibi kurulmuştu. Köye giren yolun ağzına gelince, atı mahmuzladı.

Çeşme başında, çamurlu sular içinde oynayan çocuklar kaçtılar.

Uzunca boylu bir çocuk, karnını önünde torba gibi sallayarak kahveye koştu. İçeri girer girmez:

— Gurmardan geliyo, gumandan geliyo! diye bağırdı.

Kahvede oturanlar konuşmalarını kestiler. Başlarını kapıya çevirip öylece durdular. Haberi veren çocuk, jandarmaları seyretnmek için dışarı çıktığında, kahvenin önüne gelen onbaşı ile iki jandarma da atlarından iniyorlardı. Jandarmalardan biri, aıları dizginlerinden tutup, sundurmanın direğine bağladı.

Onbaşı ile iki jandarma kahveye girdiler. İçerdekilerde hiç bir davranış olmadı. Yalnız kahveci iki adım ileri yürüyüp:

— Buyur onbaşım! dedi.

Jandarma komutanı ona değil, pevkeler de, kısa bacaklı hasır iskemlelerde oturanlara baktı. Onları teker teker süzdü. İçerisi karanlık olduğu için, aydınlıktan girer girmez, karşısında kimlerin oturduğunu seçemiyordu.

Bir süre sessiz bakışmadan sonra onbaşı:

— İsyan mı? diye bağırdı.

Ses çıkmadı. Onbaşı bir daha gültledi:

— İsyan mı ediyonuz?

Bir ses duyuldu:

— Estağfurullah...

— Estağfurullah da, ya bu ne? Niden suyonuz? Muhtar nirde? Nirde o muhtar olacak goca kel?..

Muhtarın sesi duyuldu:

— Buyur onbaşım, hele gell.

Onbaşının gözü, kahvenin alaca karasına alışımtı. Kahve ocağının dibindeki peykeye doğru ilerledi. Muhtarla beraber ötekiler de ayağa kalktılar. Muhtar onbaşıya yer gösterdi.

— Buyur, otur, ağıatacağımız var...

Onbaşı gösterilen yere otururken:

— Oturmam! dedi, ağıatın, işin aslı ne?

Öteki iki jandarma eri de hasır sandalyelere oturdular.

Muhtar ocağıya:

— Gümütanlara taze çay bişir dedi.

Sonra sağ elini üç kere ayrı ayrı göğsüne götürüp, üçüne de:

— Merhaba... dedi.

Onbaşı bir daha sordu:

— İsyan mı?

— Töbe, o nasıl bi lâf onbaşım?

— İsyan değil de niden beni karşılama-

dınız? Niden biri çıkıp atımı dutmadı? Her bi vakit köyünüze gelişimde böyle mi olurdu? Dimek isyan?

— Yok valiaha...

— İsyan yoğunsa baş mı kaldırıyoruz? Ben bi candırma gümütanı değil miyim? Böğüne böğün iresmi elbiseyken gelmedim mi?

Ocağı onbaşıya çayı uzattı. Onbaşı çayı alıp bir yudum içti.

— Çayınızı da, bi şynizi de içmeni, dedi, ilkin sizden hisap soracağım. Muhtar!

— Buyur!

— Ben sana telefon itmedim mi?

— Ettin onbaşım.

— Ben sana demografinin emrini bildir-medim mi?

— Bildirdin onbaşım.

— Ben sana şu candırmaynan habar lietmedim mi?

— İlettin onbaşım.

— Peki, İlettim de sen ne yaptın? Ne demiye karşılama törenine gelmiyonuz? Hi? Ben size yüz yayan, gırk da atlıyanan karşılama meydanına geleceğiz, orada «yaşasın demokrasisi» dey bağıracağız, gelirken gurban itmeğe bi düveyken iki dene goç getireceğiz dey haber itmedim mi? Her bi

köy «başüstüne!» didi de, siz niden gelmiyonuz?

— Onbaşı, bi düve değil, beş düve virelim, iki dene goç değil, yirmi goç virelim. Hepsi demografiye gurban gitsin. Velâkin, biz karşılama meydanına gelmeyiz... Süriy-nen davar gönderelim, hepsi gurban olsun. Aman onbaşı, bizi o karşılama meydanına çıkarırma...

— Demek siz demografiye isyan ediyonuz?

— Töbe... Bizim demografiye bi sözü-müz yok. Emme o karşılama meydanına gitmeyiz.

— Yok da hürriyete niden baş kaldırıyoruz?

— Estağfurullah... hürriyete de bi sözü-müz yok. Hürriyet hürriyettir ve her bir dâ-yim de hürriyete karşı basımız iyiktir. Velâ-tin onbaşım, biz o karşılama meydanına gitmeyiz.

— Yahu Muhtar, biz seni bunun için mi cenderme guvvetiynen bu kove muhtar seç-tirdik. Karşılama meydanına gitmeyincek, demografiye uymak mı olur? Hemi hürriyete bi sözü-müz yok diyonuz, hem de «yaşasın!» dey bağırmayız diyosunuz.

— Yok, bağırmayız demedik. Yalanım yok, yanlış var onbaşı. Biz bağıralım «yaşasın!» dey bağıralım. Velâkin kovden bağırırız. Karşılama meydanına gitmeyiz. Burdan bağıralım, çığıralım, yığı goğü birbirine gatalım. Emme o karşılama meydanına, ıh...

Muhtar onbaşıya cigara paketini uzattı. Onbaşı bir cigara alıp, uzatılan ateşten yakarken:

— İçmem, dedi, daha sizin cigaranızı da içmem. De bana Muhtar, niden karşılama meydanına gitmiyonuz?

— Gitmeyiz onbaşım. Burda bağıralım. «Yaşasın!» dey bi, hafta bağıralım. Emme gitmeyiz.

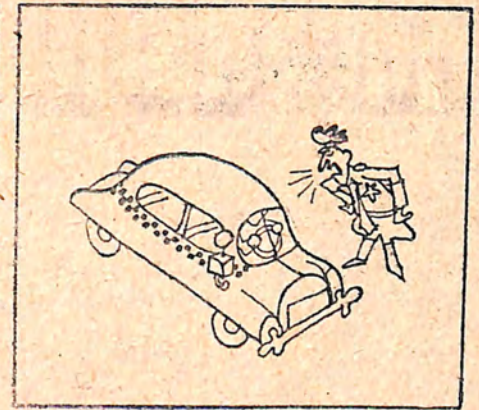
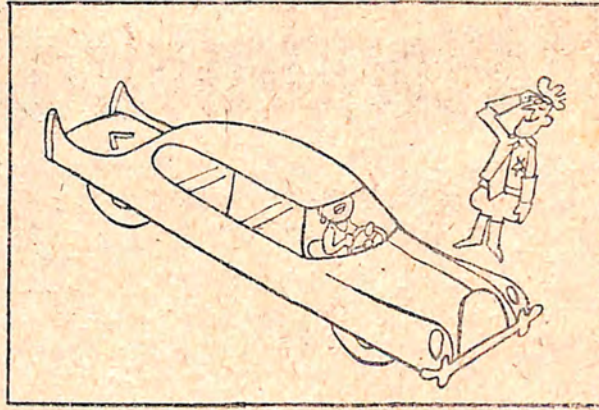
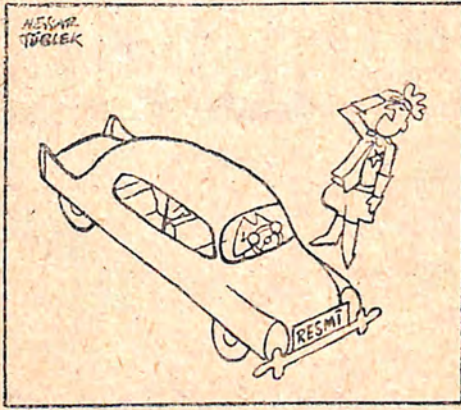
Orda oturanlardan bir yaşlı:

— Canım Muhtar efe, ağıatsana gum-dana!.. Ağıat da, niden gitmiyomuşuz, o da bilisin... dedi.

Muhtar:

— Ağıatıyım, dedi, diğne hey onbaşım. Sindiyecek, karşılama meydanına gelin di-din de gelmedik mi? Geldik. Her bi sefer goştuk geldik. Sen, gırk atlı isterim, didin, biz yüz atlıyanan geldik. Sen yüz yava iste-rin, didin, biz ebesini bebesini yola düzdük, iki yüz yavayla geldik. Sen, bi dene gur-ban goçu, didin, biz iki öküz gonderdik. Eme, gayı vok... Bak, diğne! Bildir, telefon ittin, karşılama meydanına gelin, dedin. Hep tö-küldük yola. Goştuk geldik. Meydan insan-dan geçilmez. Biri çıktı orıya. O söyledi, biz el çıptık. Deriken üzerimize pulis yürüdü. Melmekette nirde pulis varsa hepsini orıya toplamışlar. Poliser bize bir girişti. Bizi zo-padan gırdı geçirdi. Ben yere yıkıldım. Ala-

YAZISIZ!

gozüm İpraam da yerde inniyo:

— Aman Mihtar, bu ne iş? deyî sordu. Ben de:

— Aman İpraam, bilemedik. Biz koyden garşılama meydanına gelesiye, her hâl partiler değıştî, dedim.

Dayağı yiyip pestil gibi serilenden sonra işi ağınadık. O gonuşan bizim partiden değılmiş. Biz yağışlığınan elin herüfünü «yaşal» deyî alkışlamışız.

Harp dönüştü gibi, topal, yaralı koye döndük. Herkeş döseklere serildi. Haftasına sen gene, «garşılama var, goşun, büyüklerden biri geliyo. Tomofilini barnaklarınızın ucunda havaya kaldıracaksınız, deyî telefon ettin. Biz de yediiden yetmişe gıştuk. Meydanda tomofilleri görünce bi giriştik. Demeğe galmadı, garşıdan itfainin goa gamyonları goşup geldi. İtfayı hortumuynan bizi bi eyi ıslattılar. Hemi de ne ıslatma. Oralari bataak oldu. Az kala boğuluyodum.

Bizim Düvenek Hüsiyn, hemî hortumun altında ıslanıyo, hemî de el çırpıp, yaşaa, deyî bağıruyo. Bana da:

— Aman Mihtar emmi, sen de bağır. Besbelli az bağırdık deyî gızdılar, bizi ondan kelli ıslatıyorlar... diyor.

— Yahu, ondan değıl... El çırpmaıyan, bağıрма yetmiyo. Bu hortum suyu da garşılamanın bir icabı... Suynan şenlik gosteriyorlar. Şehere su geldi ya, ondan bövük adam da gorsün deyî, bizi hep suya boğdular...

Sudan zor kaçıştık. Bi de öğrendik, biz gene yağış yapmışız. Bizim bövüğü deyî, başka partiden birinin tomofilini havaya gal-

YAZISIZ!

dırmışız. Sırsıklam koye döndük. Ben öyle ıslanmışım, on beş gun gurumadım. Sonra onbaşım, sen gene, devrisi hafta, telefon ittin. Garşılama meydanına toplanın, didin. Bu sefer köylü, «ııh, gitmeyiz!» didi. Ben de onlara:

— Ulan, bi dayaktan, bi ıslanmadan ne

çıkır? Eski idare zamanında heç zopa yime-diğiz mi? Heç değılse şincik, gendi partimizden zopa yiyoruz. Yabançı değıl a, bizim parti... didim.

Köylüyü toplayıp garşılama meydanına geldik. Daha orada heç bi kimseyi gormeden, heç bi nutuk diğnmeden pulisi, cendermesi üstümüze yürüdü. Cipler bizi altına aldı. Coplar engsemize indi. Allah Allah... Yahu, bu ne dimeğe galmadı, hızır gibi itfayinin hortumları yitişti. Bizi suya boğdu. Sırsıklam olduk. Deriken onbaşım, bumbalar patlamağa başladı. Meğerlim, biz gene yağış bi iş yapmışız ya ne yaptığımızı ağınayamadık. O bumbalar gozyaşı bumbasıymış. Hep ağlamağa başladık. Recep, bakıp bakıp hemî gülüyo, hemî ağlıyo... Bumbalar pıtır pıtır patlar. Hortumlardan sular boşanır. Cipler fır fır döner, coplar güm güm iner. Bizim köylü beri yandan:

— Yaşasın demogrası!.. deyî bağıır.

Ben gayri:

— Yahu, bağırmayın, sesinizi kesin! Belkim idare değıştî... didim.

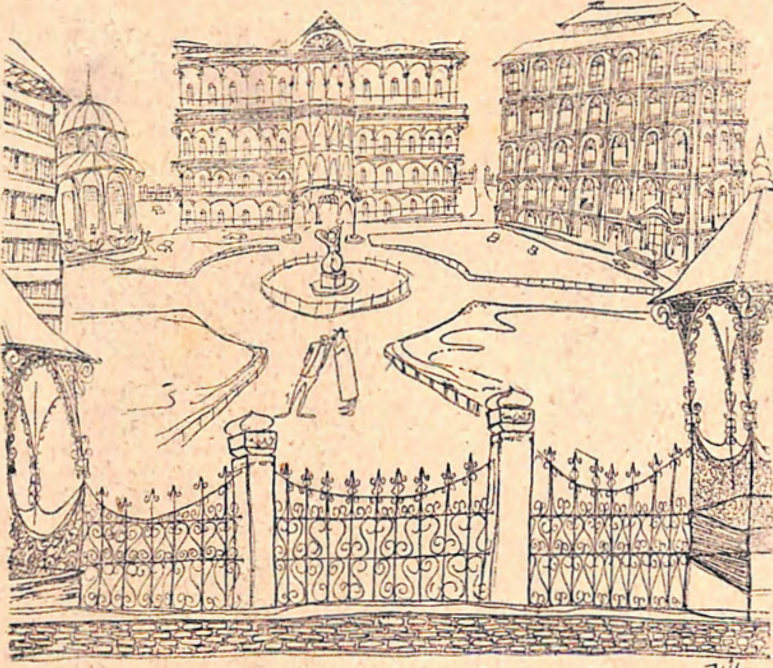
Ordan kaçıştık. Koye geldik. Gozyaşı bombası bizi bitirmiş. Gunlerce hepimizin iki gozü iki çeşme!

Ondan kelli, amanın onbaşım, ocağına düştük, bizi garşılama meydanına çıırma! Gelmeyiz? Ne istersen yapalım. Gurban gönderelim, bu koyden sabah akşam «yaşasın!» deyî bağıırıp, el çırpıp, yeri goğı inlelelim. Emme garşılama meydanına, ııh... Gelmeyiz onbaşım!..

Aziz NESİN

YAZISIZ!

YAZISIZI

Ceza!

Trafik memuru, şoföre çıkışır:

- Seksen kilometre ile gittiğin için ceza yazacağım sana... Şoför itiraz etti!
- Seksen kilometre ile gittiyordum...
- O halde yetmiş...
- Yetmiş de değil...
- Altmış...
- Hayır!...
- Elli muhakkak ...
- Katliyen...
- Kırk kilometre ile gidiyordun, öyle ise...
- Hayır efendim...
- Otuz...
- Değil...
- Yirmi...
- Hayır...

Sabır tükenen trafik memuru, defterini çıkarır:

- Öyle ise yolun ortasında arabayı durdurduğün için ceza yazacağım...

Film koptu...

Bir kadının evine girip ona tarruz eden bir adamın dâvası görülmüyordu. Hâkim şahitlerden birini çağırdı:

- Gördüğünü anlat bakalım.

Şahit, saniği göstererek:

- Bu adam, birdenbire kadının odasına girdi. Onu kucakladığı gibi yatağa attı. Evvelâ etekliğini sonra blüzünü yırtarcasına çıkardı. Bunu müteakip kom binezonunu parçaladı.

Hâkim, şahidin burada durakladığını görünce sordu:

- Neden sustun? Anlat, sonra ne oldu?

Şahit üzgün bir sesle cevap verdi:

- Ondan sonra film koptu...

Hâdisenin cereyan ettiği odayı gözetlemek için dayadığım merdivenin basamağı şaak diye kırılmaz mı...

Sufurlok

★ ADNAN VELİ ★

ŞADAN Tütüncügil, telefon rehberini on dakika karıştırdıktan sonra, kaldırıp masanın üstüne attı. Hırsla yerinden kalkıp telefonun başına geçti. «01» i çevirdi:

- Alo.. Alo.. Alo...

Ses seda yoktu. Karşı tarafın zili boyuna ötüyordu. 15620 defa öttükten sonra telaşlı bir genç kızın sesi duyuldu:

- İstihbarat!...
- Hamfendi, dakikalardan beri ziliniz çaldığı halde niye cevap vermiyorsunuz?
- Hatlar yüklü olduğu için yetiştirmiyoruz efendim. Ne soracaksınız?
- Kalyopi Cevizoğlu... Numa-rasını rehberde bulamadım da...
- Bir dakika beyfendi

Ondan sonra kardeş-iğim, senin hasba Nilüfer'in brik rengi bir blüz giymişti. Eteğini de eni konu dar yaptırmış. Artık kırıntmasını bir görmeliydin. Kemal'in sanki ağzına girecek. Valla kardeşim. ben sana bir şey söyleyeyim mi?... İnsan ne kadar tutkun olursa olsun, erkek milleti karşı kendini koyuvermeli... Ben bunu tecrübe ile biliyorum. Hani şu Bahri meselesi canım... Gümrükteki Bahri...

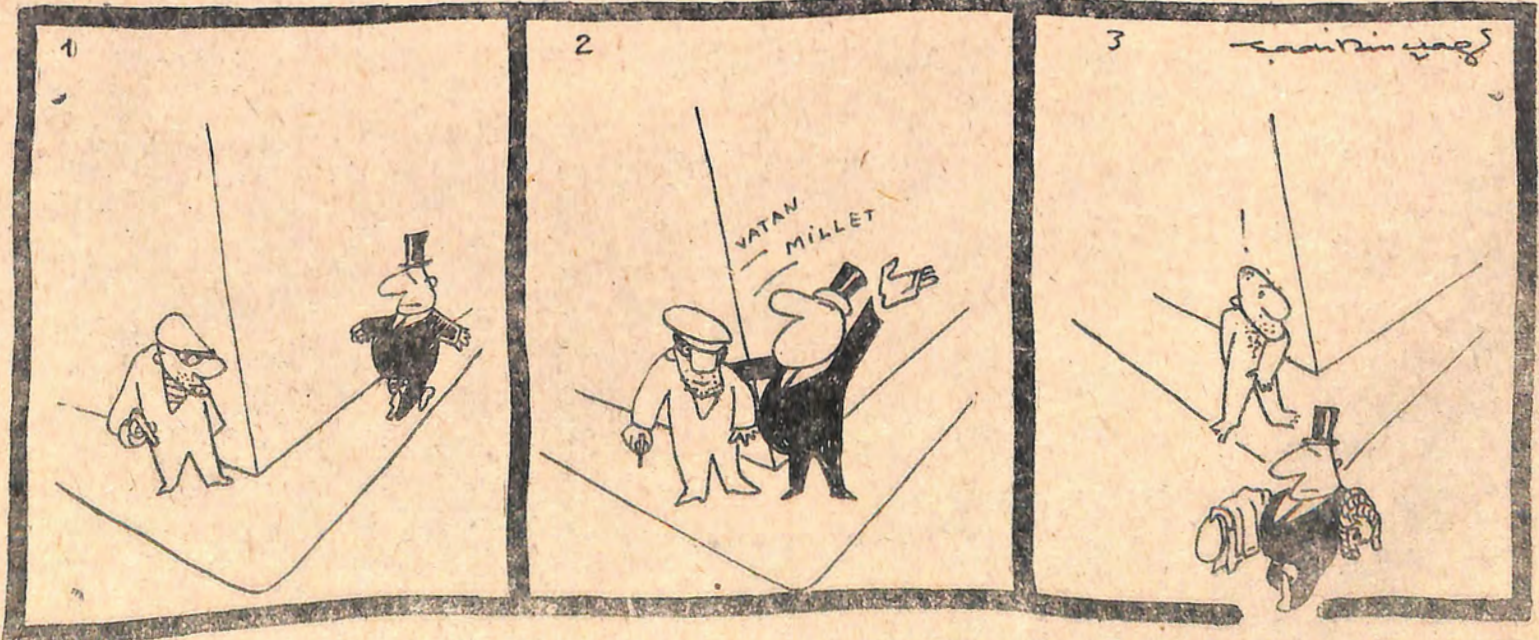
- Alo... İstihbarat... Bayan, neredesiniz?... Kalyopi Cevizoğlu'nu sormuştum size...
- Arıyoruz beyfendi, arıyoruz... Bir dakika

İnsanın da lâfını böyle yarıda kesmiyorlar mı, şeytanlar tepeme çıkıyor vallahi... Şu abonelerde saygı denen bir şey kal-

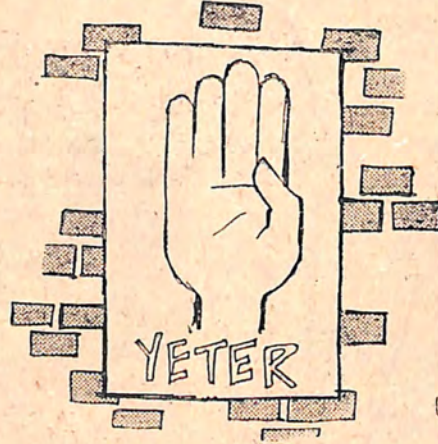
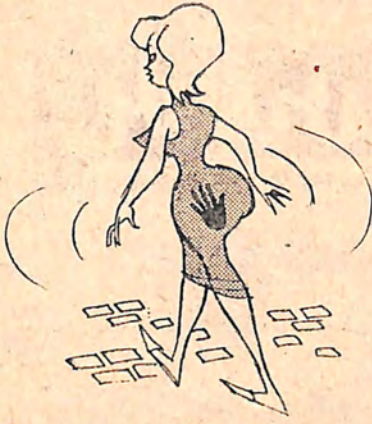
madı artık. Erkeğe karşı gevşek davranmamalı diyordum, değil mi?... O gümrükteki kör olasıca Bahri'ye ne iyilikler ettiğini sen bilirsin Süheylâcığım...

- Alo... İstihbarat... Size Bayan Cevizoğlunu sormuştum...
- Arıyoruz efendim, bir dakika...
- Ne bir dakkası yahu... Deminden beri Süheylâ ile çene çahıyorsunuz orada...
- Aaaa ne münasebet... İlk baştan Süheylânın gık dediği bile yok. Nişanlısına yün eldiven ören kızcağıza ne diye iftira ediyorsunuz?...
- Ben Süheylâyı nereden tanıyırım?... Sizin konuşmanızdan anladım...
- O ses, bizim sesimiz değil beyfendi...
- Ya kimin?...
- Hat karışıyor efendim... «01» e dalma, Fransız filolojisinin hattı karışıyor.
- Peki, Kalyopi Cevizoğlu'na ne oldu?...
- Telefonu yokmuş efendim...
- Olmaz olur mu bayan?... 1-ki gün önce ben konuştum...
- Başka isme kayıtlıdır öyleyse...
- Hayır... Kendi ismine kayıtlı...
- Yok efendim yook... Bizde yok...
- Niye öyle ters ters konuşuyorsunuz?...
- Biz bir lâfı on kere söyleyemeyiz efendim.

Çat diye telefonu kapattı. Şadan Tütüncügil kalakalmıştı. Kı-

YAZISIZI

4. Kısım

YAZISIZI

«Kalbimde o eller ne derin yaralar açtı»

zın bu hareketine müthiş öfkelenildi. Hemen «02» yi çevirdi. Zil, bir kaç dakika üstüste çaldı. Sonunda incecik bir ses cevap verdi:

— Arıza!...
— Şikâyet servisi değil mi efendim?...

— Evet, buyurun...
— «01» deki bayanı şikâyet edecektim. Lütfen not eder misiniz?...

— İstihbaratta mı?...
— Evet...
— Melek galiba... Biraz kısık sesli değil mi?...

— Evet... İyice kısık...
— Ayol o, adı gibi melektir. Ağzı var, dili yok...
— Ağzını görmedim ama, ondaki dil kimsede yok bayan...
— Size bir şey mi söyledi?...
— Kalyopi Cevizoğlu'nun telefon numarasını vermedi. Telefonu yok dedi.

— Aaaa Melek mi?... Melek, imkânı yok öyle şey söylemez... Suzan!... Hello Suzan!... Bak, bir bey Meleği şikâyet ediyor. Sözde doğru cevap vermiyormuş. Atlatıyormuş. Allah aşkına Melek öyle şey yapar mı?... Helbet yapmaz, değil mi kardeşim?... Beyefendi, Melek katliyen öyle şey yapmaz. Suzan bile söylüyor. Suzan diyor ki, Melek öleceğini bilse, öyle şey yapmaz diyor. Hattâ bir kere Muti Uslu bey telefon etmiş de, sizin gibi bir Rum bayanın telefon numarasını sormuştu. Melek ona bile cevap verdi.

Şadan Tütüncügil'in sabrı tükenmişti. Hırsla telefonu kapadı. Ama sonra tekrar açtı:

— Alo... 03... Alo... 03 siz misiniz?...

— Alo... Şehirler arası...
— Alo...
— Buyurun, Şehirlerarası...
— Melek nasıl bir kızdır, Melek?...

— Hangi Melek?...
— 01 deki Melek...
— Beyefendi, burası Şehirlerarası...

— İyi ya biz de partiler arası demedik. «01» deki Melek nasıl seydir?...

— Fatihli Meleği söylüyorsunuz her halde... Tombulca, orta boylu, kumral... Yalnız, kalçaları için biraz şişmanca derler... Şimdi Avrupa mektup yazmış da Hulo Hoop kitabı getirecekmış... Hani, bele çenber takıp çalkalıyorlar ya?...

— Tövbe estâğfurullah... Efendim ben Kalyopi Cevizoğlu'nun telefon numarasını soracaktım.

— Burası Şehirlerarasıdır beyefendi... Buraya abone numarası sorulmaz. Niye bizi boş yere işgal ediyorsunuz?...

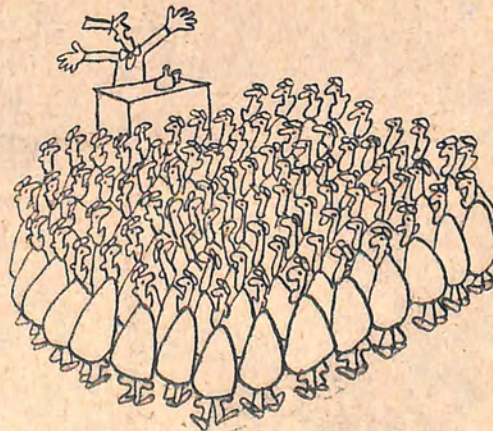
— Ayol, kim kimi?...

— Tabi. siz... Biz şimdi ne kadar meşgulüz, biliyor musunuz?...

— Atlantik Paktına ek protokolü imzalıyorsunuz galiba?...

— Hayır efendim... Gümüşpınar köyündeki derenin kenarına iki tane kazık dikilmesi münasebetiyle, yapılan törende Çapaçur ilçe başkanının söylediği tarihi nutku, beş kanal üzerinden, İstanbul Radyosuna, İzmir Radyosuna, Ankara Radyosuna, Sanayi Sergisi Radyosuna, bir de Anadolu Ajansına yetiştirmeye çalışıyoruz. Emin olun kan ter içindeyiz.

— Peki, Çapaçur ilçe başkanı...

— Aman ne yapıyorsunuz? Bu muhalefet toplantısı değil!

nın nutkunda keramet mi varmış yani?...

— Aaaa, öyle söylemeyin efendim... İlçe başkanı, iftiracılar, tezcircilere fikirleriyle üstüste şamarlar indirdikten maada, Diyanet İşleri Başkanına «Kalbimiz seninle beraberdir» diye telgraf çeken 164 kişilik listede yer almış. Az buz adam mı yani?...

— Oooof of... Nereden bulacağız şu numarayı, bilmem ki...

— Beyefendi, aradığınız abonenin yeri, sizin bulunduğunuz yere uzak mı?...

— Hayır... Ben Osmanbeyde oturuyorum... O da Bomontide...

— Hah... Madem ki yakın... Size bir zahmet... Beş dakikada gidiverirsiniz. Ne sakala minnet, ne bıyığa...

— Bu yağmurda sokağa nasıl çıkarım?...

— Muşambanız yok mu beyefendi?... Hani su geçirmiyen yakmurluklar var ya?... Şeyde satıyorlar... Galatasaray postahanesinin sırasında... Neydi dükkânın adı?... Hay Allah, düşününce insanın aklına gelmez. Tezgâhta oturan kızın yüzü çillidir, bildiniz mi?...

— Bilemedim efendim...

— Ararsanız bulursunuz... Çok kolay yerde...

— Yahu, deli olacağım...

— Bu kadar iş arasında size kolaylık gösteriyorum. Hâlâ da sinirleniyorsunuz... Ne haliniz varsa görün...

Carp diye telefonu kapadı. Şadan Tütüncügil şaşırıp kalmıştı.

«04» e telefon etti, cevap yok...

«05» e telefon etti, cevap yok...

«06» ya telefon etti, cevap yok...

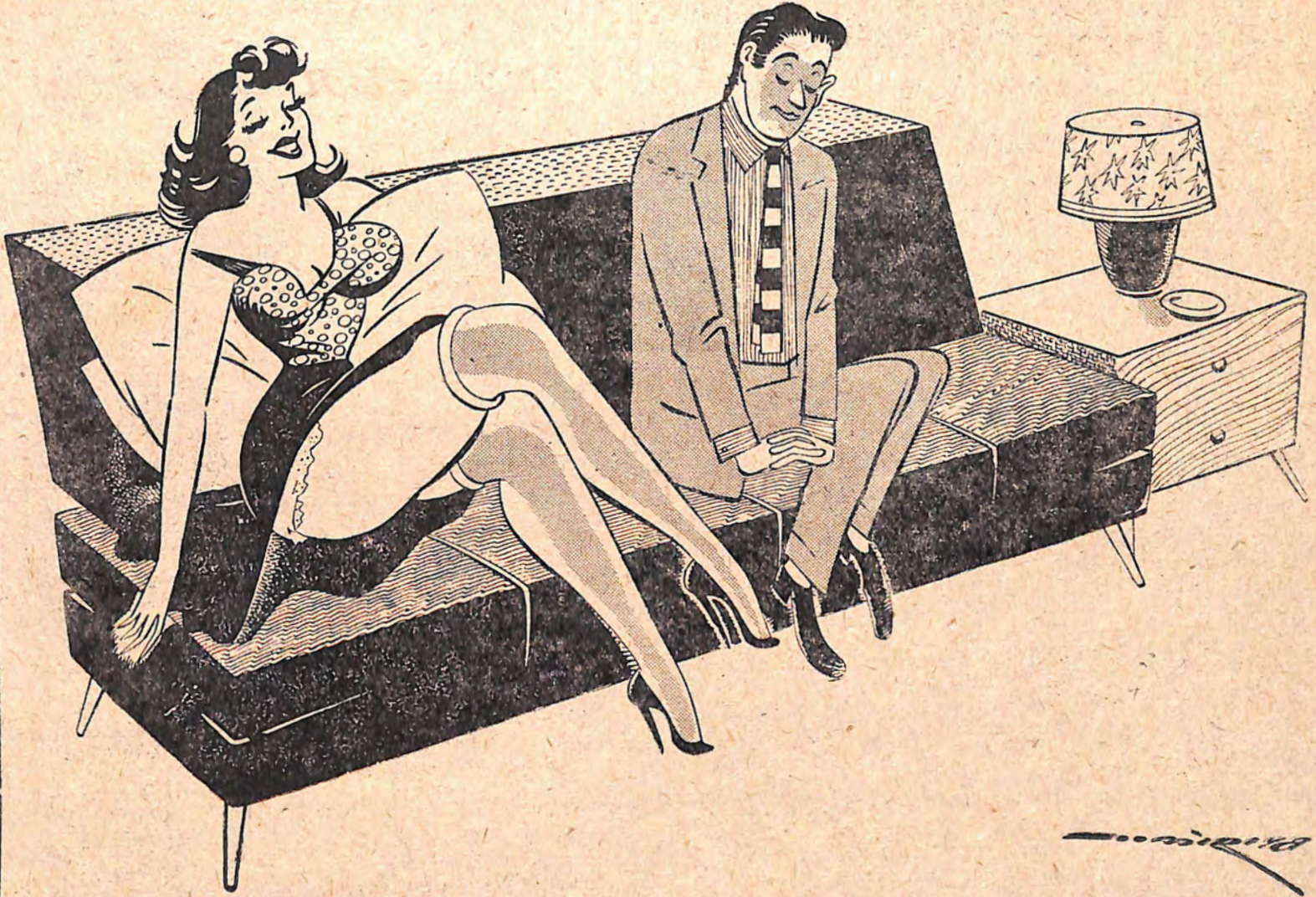
«07», «08», «09»... Hiç cevap yok... İnadi tuttu... 99 a kadar çevirdi. 100 numaraya geldiği zaman, kendi kendine:

— İyi ki aklıma geldi, dedi... Önce bir tualete gideyim, Kalyopi Cevizoğlu'nun numarası belki orada aklıma gelir...

Adnan VELİ

NEHAR TOPLAK

— Sizden bir şey istiyecğim... Ama utanıyorum... Acaba... Şey... Acaba bir aspirinliniz var mı?...
— *...aspirin*

Hafsanın

Zevksiz!..

Sanayi Sergisinde karşılaşmış-
lardı:

— Ne zaman İzmir'den gel-
din?

— Bugün...

— Ne var, ne yok, nişanlımı
gördün mü?

— Gördüm, bir sakallı herifle
geziyordun...

— Gözlüklü, uzun boylu mu?

— Evet...

— Tanıdım, bizim heykeltıraş
Demir. Herif sanatkar geçinir a-
ma hı çevki yok, nerede tapon
kadın varsa peşinde koşar...

#

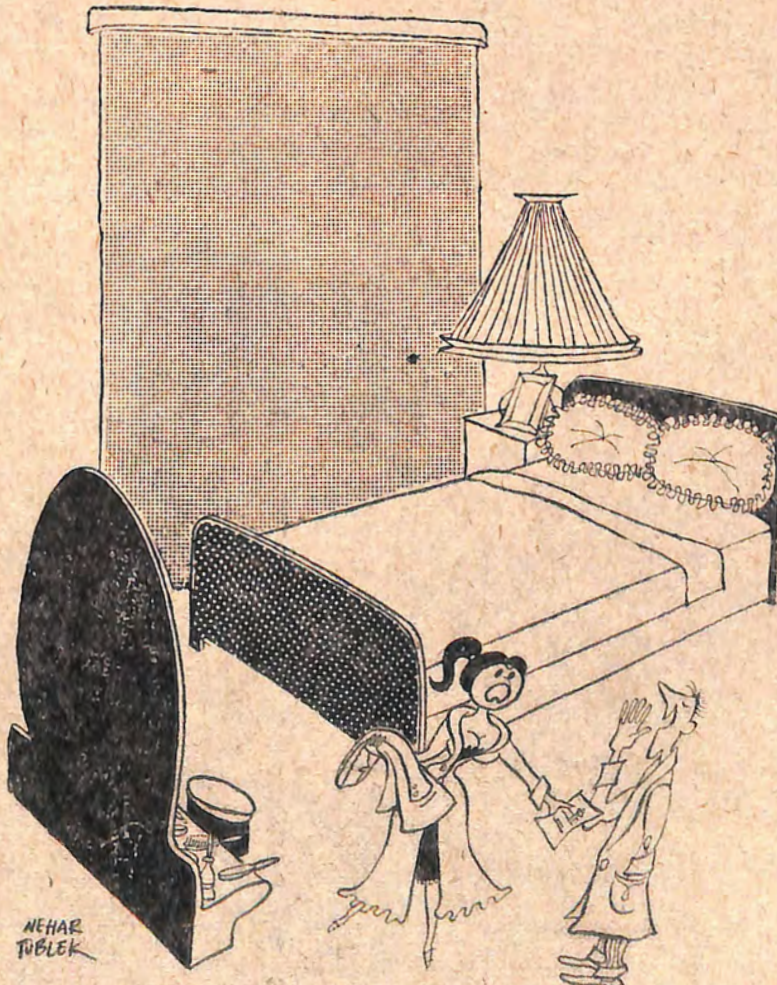
Hamarat kızlar!

Nasıl o gün mutfağa giren
kadın ses sanatkarlarımızdan bil-
mem ne kardeşler'in bilyüğü ye-
mek pişiren annesine şu teklif-
te bulundu:

— Anneciğim, sana yardım e-
delim, ben tabakları yıkayayım,
kardeşim de kurulasın...

Anneleri, dayanamadı sordu:

— Pekî, yerden kırılan tabak
parçalarını kim kaldıracak?!

NEHAR
TUBLEK

— Dün aldığın aylığı ne yaptın?... Hesap ver bakalım!...
— Rica ederim karıcığım, politika yapmalı...

İkraları

Artist reklâmı!

Sönen Film yıldızlarından biri,
bir toplantıda tesadüf ettiği eski
tanıdıklarından bir iş adamına
gıışıtı:

— Böyle vefasızlık olur mu
kardeş, yeni çıkardığınız güzellik
kremlerin reklâmlarında hep
genç ve daha figüran sayılan ar-
tistlerin fotoğraflarını koyuyor-
sunuz da, benim gibi sanat-
karların şöhretlerinden neden
faydalanmıyorsunuz?

İş adamı, sönen yıldıza hak
verdi ve:

— Güzel bir fikir, dedi. Yanı-
nızda fotoğrafınız varsa bana tak-
dim edin, hemen reklâmlara ko-
yayım...

Yaşlı yıldız, çantasında bulun-
durduğu son fotoğraflarından bi-
rini verdi:

Birkaç gün sonra gazetelerin
ilân sayfelerinde çıkan fotoğrafı-
nın altında şöyle yazılı idi:

«Böyle bir gehreye mâlik olma-
mak için güzellik kremimizi kul-
lanınız!»

KOCAMAN LAFLARI

- ★ İhtiyarlıkta aşk, kabak çekirdeği yemesine benzer, insanı eğlendirir fakat doyurmaz...
- ★ Akıllı adam karısına danışır fakat söylediğinin aksini yapar.
- ★ Kafası mumdan olan kimse onu güneşe karşı tutmamalıdır.
- ★ Bir kadın; bir sırrı ancak en yakın bir telefona konuşmaya kadar gizleyebilir.
- ★ Ekseriya saadetten nasibini almamış kimse bizi saadete ulaştırır.
- ★ Kurdun ziyafetine giden yanında köpeğini de beraber götürmelidir.
- ★ Ateşli buse, soğuk kalbi fetheder.
- ★ Bir kadına kur yapıldığı zaman kızabilir, fakat kendisine önem verilmediği zaman daha fazla sinirlenir.
- ★ Örnek koca, karısından sonra yatar ve ondan evvel uyanır.
- ★ Bugünün kadını konuştuğu zaman değil, sustuğu zaman tehlikelidir.
- ★ Şüphe, kıskançlığın biricik gıdasıdır.
- ★ Diplomat koca; karısının saç ağarmasının sarı olduğunu iddia etmesini tasdik eden kişidir.
- ★ Bazen servet konuştuğu zaman, hakikat duymamazlığa gelir ve susar.
- ★ Aşkın açlıktan öldüğü nâdirdir. Fakat hazımsızlıktan öldüğü çok görülmüştür.
- ★ Şikago'da, bir lokantada şöyle bir levha asılıdır: «Çatallar, kaşıklar ve bıçaklar yemekten sonra alınacak bir ilaç değildir!»

#

Eski şarap!

Necmi Rıza'nın koluna giren Ahmet Koçer, durmadan gidip içecekleri gazinonun şaraplarının eskiliğinden ve mezelerinin nefasetinden bahsediyordu.

Gazinoya geldikleri zaman, Ahmet Koçer garsona sıkı sıkı tembih etti:

— Çok rica ederim bize kaliteli bir şarap getir...

Biraz sonra garsonun getirdiği şarap şişesinin etiketindeki yazırlara göz gezdiren Necmi Rıza:

— Bek Ahmetiğim, dedi, şişenin üzerinde 1908 yazıyor.

Ahmet Koçer, hemen cebinden kalemını çıkarıp, tabakanın kenarına bir çıkartma yaptı:

— Demek bu tam elli senelik şarap!

O sırada masaya mezeleri sıralayan garson lâfa karıştı:

— O gördüğünüz rakam tarih değil, şarabın satış fiyatı, on dokuz lira, sekiz kuruş!

Aferin Kızım Ayşe

Yat plâjda güneşe.
Ver milleti ateşe.
Kulak asma evlâdım
Kocan denen gebese!
Herkes şaşsın bu işe.
Aferin kızım Ayşe!

Sosyetesin sosyete,
Âşıksın hürriyete,
Turfanda muz gibisin,
Yenirsin her niyete!

Bak attığın düşeşe,
Aferin kızım Ayşe!

Lokum, şeker sendedir,
Bezîk, poker sendedir,
Kim göz göze gelirse
Teker meker sendedir!

Ver milleti ateşe,
Aferin kızım Ayşe!

Gît Parise tek ropla,
Ne bulursan al, topla!
Bavullardan kuyruk yap,
Balo balo gez, hopla!

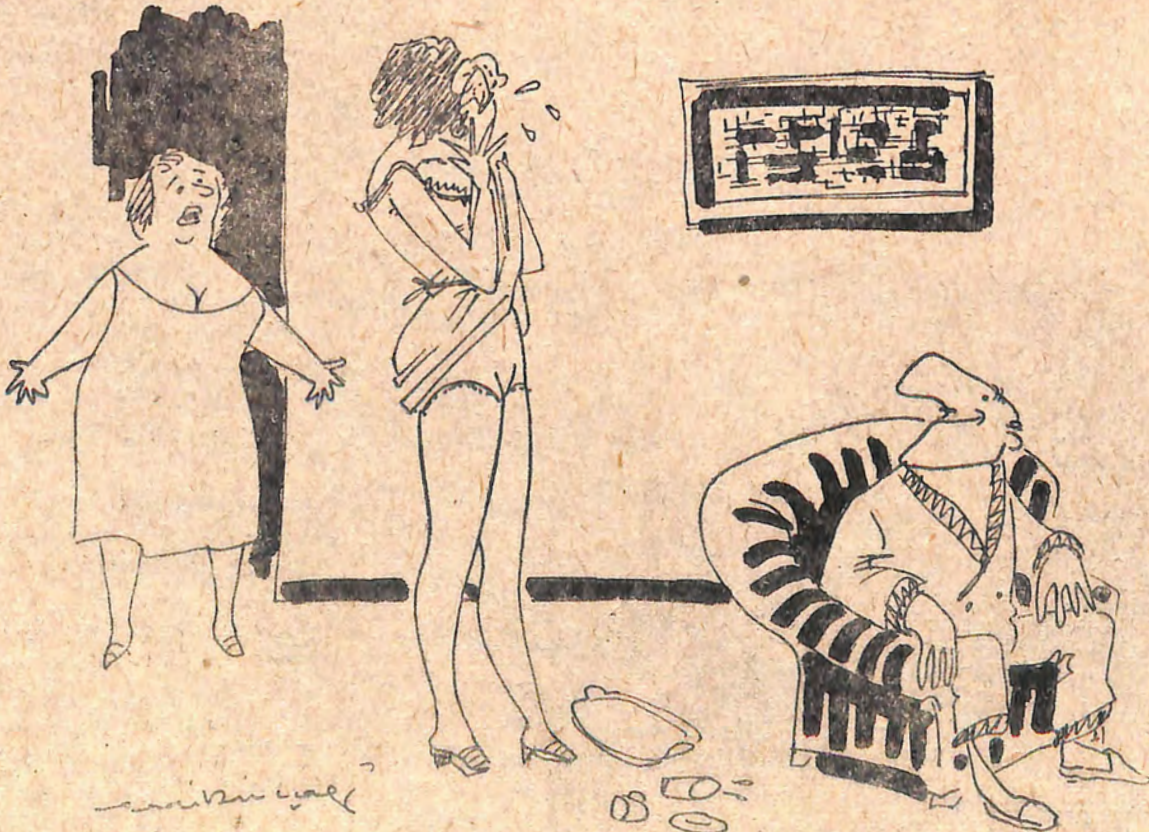
Selâm verme beleşe,
Aferin kızım Ayşe!

Sarıyı at, alı giy,
Hem şık, hem pahalı giy,
Aman yerli olmasın,
Amerikan malı giy!

Âşıkları tak peşe,
Aferin kızım Ayşe!

ÇİMDİK

— Anlamıyorum, bu kıızı neden böyle ağlatıyorsun!

BİBERLER ben den

★ Yazan : YALÇIN KAYA ★

ANNEM sofrayı hazırlarken:
— Şimdi biraz turşu olsa... dedi.

Turşucu da taa Tahtakalede!
— Ya ne iyi olurdu! dedim.
— Genç olsaydım, beş dakika da alır gelirdim.

Dörtte bir ağızla:
— O kadar istiyorsan alıp geleyim, dedim.

— Burnumda tütüyor.
— Aşkolsun yahu! İnsan söyler.
— Daha nasıl söylenir?

— Senin istediğin turşu olsun.
Oflaya poflaya gilyindim. Anem:

— İstemiyorsan gitme, dedi. Suratla yapılan şeyden hayır gelmez.

— Onu nerden çıkardın? Elbet ki istiyorum.

Turşucunun başı kalebalıktı. Boyuna da gelen gelene! Ötekilerin işini gördükten sonra bana döndü:

— Ne vereyim?
— Turşu! dedim.

— Tabii, turşu olacak. Helva satmıyorum ki... Hıyar mı, armut mu, kavun mu, biber mi?

Bunları etrafına bakınarak söyledi. Maksadı açık «Ben böyle adam görmedim. Hıyar mıdır, armut mudur, kavun mudur, nedir?» demek istiyor. Oldukça bozularak:

— Aynen iade ederim! dedim. Kafasını dikti:

— Satılan mal geri alınmaz. Seni alışverişe zorlayan yok. Canım isterse.

Ben çekimser kalınca, sordu:
— Alacak mısın, almayacak mısın? Bu kadar insan seni bekliyor.

— Alacağım.
— Ne vereyim? Hıyar mı, armut mu, kavun mu, biber mi?

— İki hıyar, iki armut, bir dilim de kavun.
Dediklerimi bir kâğıda sarıyordu.

— Biber? diye sordu. Biber istemez misin?

— İstemem.
Buna rağmen koydu. Yanlış anladığımı düşünerek:

— Biber istemem, dedim.
— Karışma! dedi.

— Nasıl karışmam? Parasını ben vereceğim.

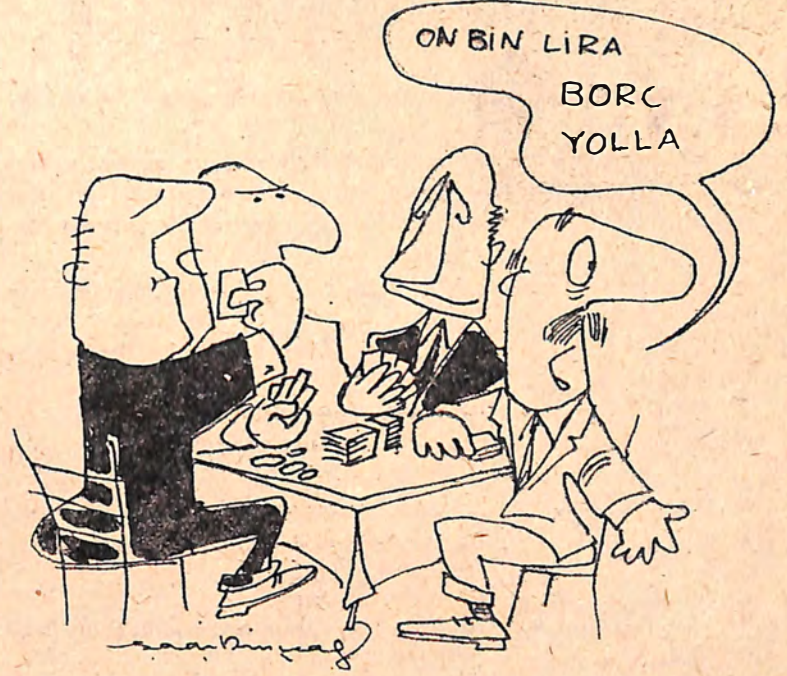
— Karışma işte! Biberler benden.

— Borcumuz?
— Doksan, yüz, yetmiş beş: İki yüz elli beş!

— Yüz olan ne?
— Armutlar... Hıyarlar doksan.

kavun altmış beş.
— Peki, buyrun!

— Biberler benden.
— Tesekkür ederim.

İthalâtçı tüccar para sıkıntısı çekiyor! (Gazeteler)

Bir berduş, benim kâğıdı aralayıp içindekilere şöyle bir göz attı.

— Ağbi, bunlara ne verdin?
— İki yüz elli beş! dedim.

Turşucu:
— Ama biberler benden! dedi.

— Anladık be yahu! dedim. Biberler sende!

— Arkadaş hesabı karıştırmasın diye söyledim. Yoksa beş on kuruşluk şeyin lâfı mı olur? Zaten tadını alasın, alasın da hep buraya dalasın diye verdim. Anladın mı şimdi, biberler niçin benden?

— Anladım anladım!
Arkamda bekleyenlerden biri bağırdı:

— Hadiyin be! Bize sıra gelmeyecek mi?

Turşucu kızgınlıktan morardı. Sesin geldiği istikamete dönerek püskürdü:

— O kadar hanım evlâdıysan, bekleme git! Seni zorla tutan yok. Ben dükkânımda ukalalık istemem. Daha kızdırdın mı, zıruk satmam.

— Onu yapamazsın işte! Milli Korunma var. Satıştan imtina, dedik mi kodesi boylarsın.

Turşucu, biraz aşağıdan alıp konuştu:

— Efendim, biz burada bir vatandaşın meram anlatırken, o oradan kalkmış haydinin diye bağıyor. Şimdi de hiçbir münasebeti yokken Milli Korunma diyor, satıştan iftira diyor. Dur bakalım sıra sana da gelecek. Hele şu vatandaşın gönlünü alalım da... Biberler benden dedim diye kırılmış.

Başladı bura anlatmaya:

— Bunda kırılacak bir şey yok. Sen turşucu olup da bana, biberler benden deseydin, hem valla ha hem billâha kırılmazdım.

— Peki peki!
Gidiyordum. Pardesümden yakaladı:

— Yok arkadaş, barışmadan gitmek yok!

— Ben sana küsmüş değilim ki...

— Olur olur küsersin. Ama küsmemen lâzım. Biberler benden demeyle, insan insana darılır mı?

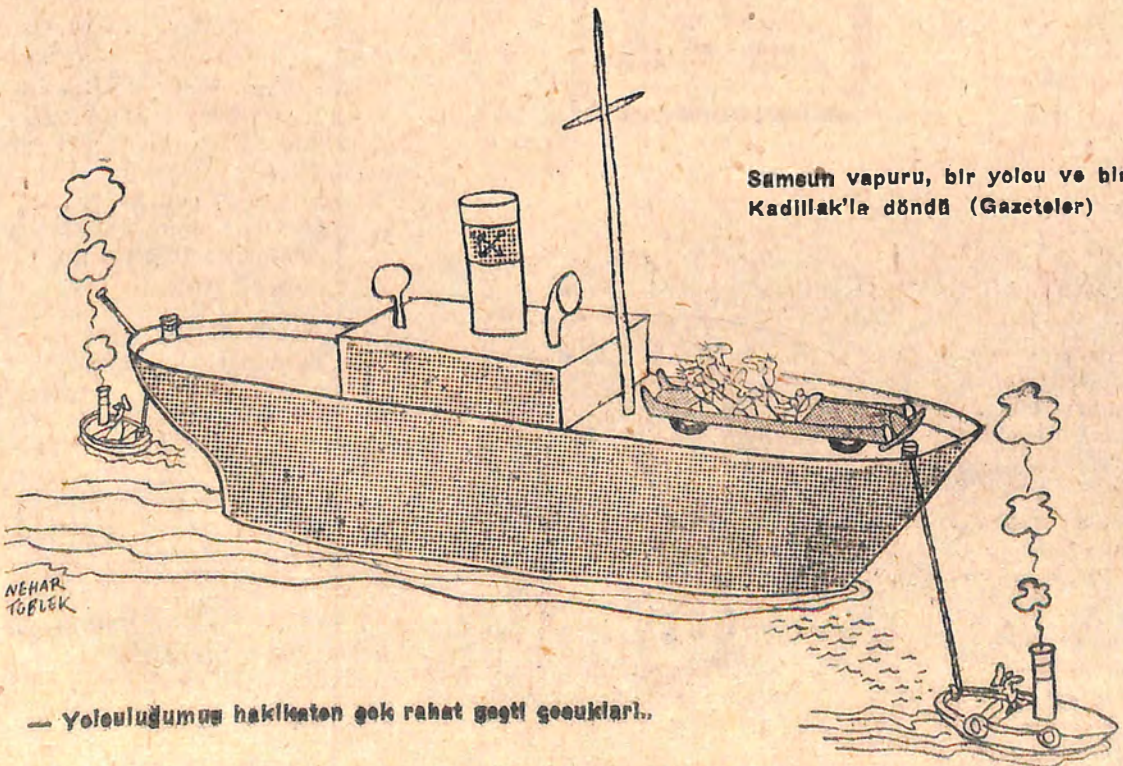
Tam giderken tekrar yapıştı:

— Para?
— Verdim ya! Bir iki buçukluk, bir de çevrek.

— Ne almıştın? İki hıyar, iki armut, bir dilim kavun, üç tane de biber. Ha pardon, biberler bendendi. Ne eder? Yüz doksan daha: Yüz doksan! Altmış beş daha: İki yüz elli beş. Tamamış.

— Allah aşkına şu biberlerin parasını al!

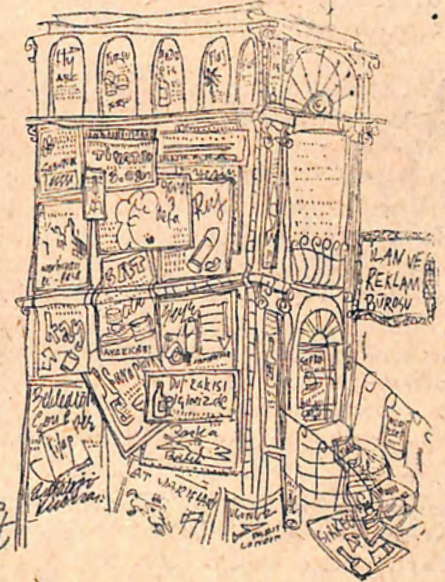
— Yok yok, biberler benden! Şeytan diyor, kaldır kavanozları kafasına indir!

Samsun vapuru, bir yolcu ve bir Kadillak'la döndü (Gazeteler)

— Yolculuğumu hakikaten çok rahat geçti çocukları.

bize göre

Birkaç zaman sonra ordan geçmem icabetti. Yüzünü görüp de sinirlenmemek için başımı eğmiştim.

— Ne o beyim, dargın mıyız? diye lâf attı.

— Hayır, dedim, niçin dargın olalım?

— İnsan, kapalı kutudur. Bilinmez... Biberler nasıldı?

— Lütfen bir daha biberden bahsetmeyin. Cinler tepeme üşüyor.

Çektim gittim.

★

İkinci geçişimde:

— Buyur beyim! dedi. Bir suyumuzu iç.

Dediği su, tursu suyu! Dolu bardağı diktim. Dipleynce:

— Epey acıymış, dedim.

— Acıdır. İçinde sana verdiğim biberin suyu da var.

— Rica ederim. Biber biber biber!...

— Gel Allahını seversen, gel anlatalım. Bizde biberler muhabbetler de var.

Sağdan soldan gürisverdim:

— Şu acı biber, şu tatlı biber!...

Biberli kavanozları kafasına gözüne yapıştırdım.

Karakolluk olduk. Komiser Serafettin Efendi:

— Dâvacı kim? diye sordu.

Başından kanlar akan tursucu:

— Sormaya hacet mi var beyim? dedi.

— Var ya! Vazifeyi senden mi öğreneceğim? Elâlemin vitrinine kafa atıp camları şangıır diye indiren delilleri az mı gördük?... Anlat bakalım meseleyi!

Tursucu burnunu çekerek başladı:

— Komiser bey, ben tursucuyum.

— Tursucu musun?

— Evet beyim.

— İyi biberin var mı?

— Var beyim. Kehribar gibi.

— Akşam bekçiyi yollayaym da...

— Kolay beyim.

— Anlatsana! Lâfı ne uzatıyorsun.

— Efendim, bu adama geçen gün biraz tursu satmışım. Bak, tım gözü biberlerde. arası yetmedi zahir deyip bir avuç biber koydum. Bedavadan.

— Evet.

— Biberler benden dedim. Beyim bu söze içermiş. Döndü do-laştı, birkaç gün sonra köpekler gibi saldırdı.

— Bu kadar mı?

Komiser bana döndü:

— Bak adama saldırmışsın.

— Saldırmadım beyim.

— Eee, nasıl oldu?

— Hıyar tursusu istedim. Kö-

tüsünden verdi. Şu kavanozdan ver dedim. Vermem dedi. Şikâyet ederim dedim. Ben daha evvel ederim dedi. Nasıl edermişsin dedim. Başımı kavanozlara çarpıp kendimi yaralarım dedi. Komiser bey yutmaz dedim. Biraz tursu verdim mi, yutar dedi. Komiser bey rüşvete tenezzül etmez dedim.

— İyi demişsin.

— Demin siz bekçiyi dükkânına yollayacağınızı söylediğiniz zaman bayağı ümitlendi. Hattâ bana, gördün mü, diye de işaret etti.

— İşaret etti ha.

— Etti beyim. Tursuyu parayla alıracığınızı bilmiyor.

— Tabii... Tabii ya, parayla alıracaktım.

— Ama o bunun farkında değil.

Tursucu dilini yutmuştu. Komiser ona öfkeli öfkeli sordu:

— Öyle mi?!

— Yok beyim! Yalan söylüyor. Şahitlerim var.

— Git ulan, şahitlerin de senin gibidir.

— Ama beyim.

— Git, yoksa, rüşvet teklifinden mahkemelerde sürtersin.

Tursucu, mendilini başına bastıra bastıra kaçtı. Komiser bana sordu:

— Sen ne iş yaparsın?

Attım:

— Dokumacıyım.

— Senden bir ricam var. Bana bundan değil ama, başka bir tursucudan biraz biber tursusu al. Bu alçağın ne mal olduğunu daha kapıdan girerken anlamıştım. Beni rüşvetle uyutacak ha!... Şey, tursunun parasını sen ver. Aybaşında ödeşiriz.

Aldım. Aybaşında da uğramadım... Karakolluk olduğumuz tursucu, şimdi beni gördükçe dişlerini gıcırdatıyor. Ondan sonra da boynunu zürafa gibi uzataraktan bağırıyor:

— Biber var, biber! Biberler benden!...

Yalçın KAYA

✱

Alâkanın sebebi!

Ressam Cevat Dereli, yaz tatilindeydi. Lâkin huylu huylundan geçer mi? Resim yapmıyordu ama, boş da durmuyordu. Bir fırça yakalamış, parktaki sıraları boya mağa başlamıştı. Yanına kılıksız bir balıkcı sokuldu:

— Ağabey, dedi, bu sıra akşam dokuza kadar kurur mu?

Ressam bu alâkaya şaşı:

— Neden sordun?

— Hiç, dedi adam. Bu akşam erken yatmağa niyetliyim de...

Yazan :
BİTİRİM

✱

ACEMİLİK, bir ham mey-
vaya benzer efendim. Ben,
acemilik hâtıralarımı her ta-
daşta, yalancı dolmaya yeşil e-
rik konmuş gibi bir lezzet duyar-
ım... Hele bir pazarlık maceram
var ki hiç unutmam.

O tarihte «Damızlık Hayvan-
lar Anonim Ortaklığı»nın satış
memurluğuna yeni tayin olun-
muştum. İşin acemisiydim.

Bir sabah, tombalak yüzlü, se-
vimli bir sekreter beni yanına al-
dı. Şirketin alabildiğine geniş
gittliğini birlikte gezdik.

O güzel güneş altında, yemye-
şil çayırarda, canlı çizilmiş re-
simler gibi güzel duran kısıraklar,
aygırlar, taylar tüylerini pırıl pı-
rıl yapan bir sevgi terlemesi içi-
nde taze toprağı koklaya kok-
laya çifte atıyorlardı... Ne ah!...
Ne of!... Ne şiir ve ne de gözya-
şı... Havada sadece, zıplayan se-
vimli taylar halinde meyva ver-
miş bir kuvvetli tatlılık vardı.

Sekreter, kafasını kaşıya kaşı-
ya sordu:

— Müsterilerin en güç yaklaşı-
lan tarafları nereleridir dersiniz?

— Tabanlarının altı mı?

— Cüzdan taraflarıdır azizim.

— Him!...

— Siz, bir satış memuru ola-
rak, her şeyden önce, liraları ve
onları çekip almak sanatını dü-
şüneceksiniz.

— Peki efendim, lütfen maaşı-
mı peşin verir misiniz?

— Öh!... Öh!... Bu hususu
sonra konuşuruz. Bakınız, şu gör-
düğünüz sayısız damızlık hayvan,
sizin maharetinizi bekliyor.

— Ne gibi yani efendim?

— Siz onları zengin müşterile-
re satacaksınız. Onlar da bu dün-
yadaki vazifelerini yapacaklar!...
Lütfen şu dosyayı da alın. İçin-
de, cins hayvanlara meraklı zen-
ginlere ait adresler ve hususi
notlar var.

Dosyayı hemen kapıp gözden
geçirdik; içinden, kafama göre
müsteri tipi seçtim: Cafer Cab-
baroğlu!

Adamcağız karaborsa ve vur-

gunculuktan pek kısa zamanda
palazlanmış. Dört apartımcığı,
iki hancığı, bir de hamamcığı ve
çiftlikçığı var. Yazıhanesi de bil-
mem ne hanında.

Kendi kendimize: «Parayı ko-
lay kazanan kolayca da har-
car» dedik. Aldık şapkacığımızı
düstük yollara. Biz, bilmem ne
hanındaki yazıhaneye böylece gi-
deduralım...

✱

Tam o sırada Cafer Cabbaroğlu
da yazıhanesinde oturmuş, ha-
rıl harıl çalışıyor. Adamcağız ye-
miş içmiş, efendicliğimize söyli-
veyim, kelle kulak yerinde... Ta-
şı sıkışa suyunu çıkarır, elâlemi
sıkışa artık neyini çıkarır bil-
mem!

Esnedi, gerindi ve telefonu aç-
tı:

— Alo! Sarımsak fiyatlarına
yüz kuruş bindirin...

Gevirdi, yeniden çalışmaya
başladı... Burnunu sildi, koltuğu-
nun altını keşti, hokkaya —af-
edersiniz— tükürdü... Tekrar te-
lefonu açtı:

— Alo! Kebab fiyatlarına dok-
san kuruş bindirin.

— Ama efendim çok mal var
elimizde.

— Fazlasını dökün denize git-
sin.

— Ham hum sarımsak!

— Kapatı telefon.

Kalktı, desturuna helâya gitti,
geldi yerine yerleşt.

Zır!... Bu defa telefonda onu
aradılar:

— Alo!... Hanım, efendi sen mi-
sin? Hani bizim kız bir delikan-
lıya varmak istiyorduva...

— Yüz kuruşluk bindirin!...
Yahu! yüz on kuruşluk bindirin!...

— Avol beni dinlesene, hani bi-
zim kız bir delikanlıya varmak
istiyordu ya!

— Ooo!... Hanım sen misin?
Biraz hızlı söyle, evet ne olmuş
bizim kıza?

— Kızın sokakta bulduğu adam-
cağız bugün sana gelip kızı isti-
yecekmiş.

— Tepelerim billâhi!

— Etme avol, kız, kendimi de-
nize atarım diyor!

— Deniz mi dedin, hanım sen
kapat telefonu, ben az sonra se-
ni ararım.

Çat, âleti kapattı ve başka bir
numara çevirdi:

— Alo! Deniz dediler de akılı-
ma geldi. Balık fiyatlarına iki yüz
kuruş bindirin!

Ve tekrar evi açtı:

— Hanım, şu bize damat olmak
isteyen herif paralı takımından
mı bari?

— Hali vakti iyiymiş.

— E ne zaman geliyor?

— Beş on dakika sonra orda.

— Gelsin bakalım.

✱

İşte efendim işler tam bu mez-
de iken, ben de damladım yazı-
hanenin kapısına. Ne bileyim iç-
erdeki manzaranın böyle oldu-
ğunu. Baktım kapının önünde,
çit kırıldım giyinmiş, veni damat
kılıklı bir genç adam «Acaba içe-
ri girsem mi, girmesem mi» gibi-
lerden sıkılgan bir tavırla tepinip
duruyor.

Hemen ben ondan atik davran-
dım. Tık tık!... Vurdum kapıyı
daldım içeri. E satıcı kısmı atik
olmalı! İçeri girer girmez hemen
kanıyı kanadım. Derhal kandilli
bir temennâh caktık.

Tepeden tırnağa sözlerini aca
aca bir süzdü... Meğer, beni kız
istemeye gelen genç sanmış. Bil-
lâhi nefesim kesildi, sırtüstü gi-
devazdım.

Bağardı:

— Geldin mi?

— Geldim.

— Geç otur bakalım karşıma.

Öturdük. Başladım hah bre

Bir zaman gaga gagaya bakış-
tık.

Aziçık yumuşar gibi oldu:

— Ben her şeyden önce yuva
meselesini düşünürüm dedi.

— Aman efendicim işi gözü-
müzde büyütmiyelim, bu iş için
ahırımı bir yer kâfi.

— Ahır mı?

— Tabii ya!...

— Kendine gel lan!...

Zeki

YAZISIZI

— Tıss!...

Hemen telefonu kapı:

— Alo!... Arpa saman fiatla-
rına yirmi kuruş bindirin.

Telefonu yerine koydu. Hemen
laf ebeliğine başladım:

— Doğacak yavrucukları dü-
şünün beyefendi. Üç beş yılda
en azdan sekiz on yavru garanti
ederim efendim.

— Daba usturuşlu konuş da-
ha usturuşlu!

— Başüstüne!

— Bak ben bu meselede gese-
min ağızını acıya hazırım. Pe-
ki buna karşılık sen ne yapıyor-
sun bakalım?

— Bendeniz de size fevkalâde
bir damızlık vermiş oluyorum e-
fendim.

— Ulan insanı günaha sokma!..
Gine telefona yapıştı:

— Damızlık fiatlarına bindirin.

— Bakın bu benim işime ge-
lir.

Canına tak demis olacak te-
lefonu kaldırdığı gibi fırlattı. E-
gildim, başımın üstünden geçti:
Haydi cemakâna, Sangırrrrrr...

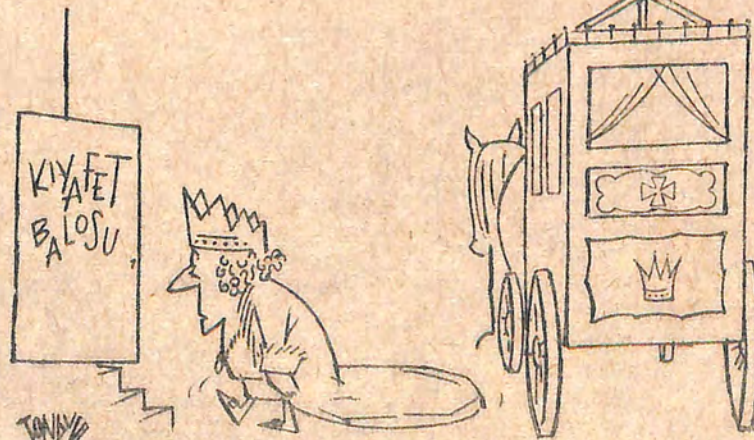
Yazıhanenin içinde ben ka-
tım o kovaladı ben kaçtım o ko-
valadı. Nihayet bir köşede nefes
nefese durdu. Ben de öbür köşe-
deyim. Birdenbire aklıma bizim
sekreterin nasihatleri geldi: «Bir
müsteri sinirlilik gösterir ve ma-
lı istemezse, karşında derhal
tatlı tatlı gülümseyin ve başka bir
mal teklif edin» diye bir şeyler
söylemişti.

Hemen durduğum yerden,
ağız kulaklarımda sırımsım:

— Bir iğdiş arzu edermiydiniz
bir iğdiş?...

Odanın içinde bomba patlamış
gibi oldu. Kendimi dışarıya nasıl
atığımı bilemiyorum.

BİTİRİM

YAZISIZI

Acemi Oyuncu

Adam hastalık derecesinde, şu meşhur Amerikan oyununa; golfa meraklı idi. Her pazar günü sabahdan alet ve edevatını yüklenir, akşama kadar golf oynar ve eve bitap bir halde dönerdi. Karısı ise tam aksine golfun adını bile duymak istemiyordu. Adamcağız her hafta yalvarır yakarır fakat bir türlü karısını da golf öğrenmeğe ikna edemezdi, bir pazar nasıl oldu ise karısı:

— Pekî, dedi. Ben de seninle geliyorum. Şu cenabet oyunu bana da öğret bakalım ne olacak!

Böylece golf sahasına geldiler, adam uzun uzun sopanın nasıl tutulacağını, topa nasıl vurulacağını gösterdi ve ilerdeki küçük bir bayrağı işaret ederek oyunun gayesinin topu, bu ikiyüz yarda ilerdeki bayrağa en yakın noktaya fırlatmak olduğunu anlattı. Kadın bu izahattan sonra sopayı aldı. Şöyle bir iki salladı ve topa vurdu.

Hayret! Topu en usta oyuncunun dahi fırlatamayacağı bir mükemmellikle bayrağın hemen taa yanına düşürdü. Kocası şaşırılmıştı. Sevinçle bağırdı:

— Bravol. Bunca senedir golf oynarım bu kadar mükemmel bir vuruş yapamadım yaşa karıcığım!

Karısı hiç istifini bozmadan sordu:

— Şimdi ne olacak?

Adam bayrağın tam dibindeki çukuru işaret ederek:

— İkinci bir vuruş yapıp topu şu çukurun içine düşüreceksin..

Kadın o zaman;

— Hay Allah. Bunu daha önce söyleseydin yal dedi. Topu ona göre fırlatırdım.

İş!

Artist Victor Borge'un ajanı telefon ediyordu:

— Müjde Victor sana iş buldum. Haftada elli dolar alacaksın...

Victor cevap verdi:

— Olmaz! Biliyorsun ki ben haftada bin dolardan aşağı çalışmam..

— Haydi canım, dedi ajan, iş işi. Yazıhaneye gel de konuşalım... Victor bağırdı;

— Nee.. Odamdan çıkayım da bir de sokakta mı kalayım!..

(Amerikan)

Dalgınlık!

Dalgın ve unutkan iş adamı pardösü ve şapkasını astıktan sonra. Karısını ateşli bir şekilde öptü ve:

— Yavrucağım dedi. Bugün üç mektubumuz var bunları daktiloda yazıver bakalım...

(Fransız)

— Benimle beraber şu hükümet konağına kadar gelin, ufak bir eğlencemiz var! (Meksika)

Atom teorisi!

Profesör sınıfa atom teorisini izah ediyordu. Uzun uzun elektronların adetlerindeki değişmelerin atom bünyesinde yapacağı değişimleri filân anlattı. Sonra misal olarak tahtaya bir atom çizdi ve silgi ile bunun dış yörüngesindeki 5 elektronu sildi ve sınıfa sordu:

— Gördüğünüz gibi bu atomun 5 elektronu eksilmiştir. Söylersiniz bana bu elektronlara ne oldu?

Ses çıkmadı. Profesör tekrarladi:

— Nerede bu elektronlar şimdi?

Arka sıradan bir ses yükseldi:

— Efendim, elektronlar bulunana kadar kimse sınıfı terketmesin... (Alman)

#

Ne farkedir!

Adam lokantada yemek yiyordu. Garsona seslendi:

— Hey garson bu elma kompostosu mu yoksa geftall kompostosu mu?

— Lezzetinden ayırdedemediniz mi?

— Hayırl

— Öyleyse Beyim, öğrenseniz ne farkedir yani?!

(İtalyan)

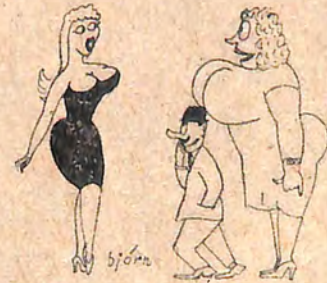
Horlama!

Hasta doktora anlatıyordu:

— Doktorcuğum şu illetten beni kurtar..... Öyle horluyorum, öyle horluyorum ki gürül tuden kendi kendimi uyandırıyorum.

— O halde, dedi doktor. Siz de başka bir odada uyuyun.

(İspanyol)

— Afedersiniz bayan.. Kocamı gördünüz mü? (Avusturya)

Papeloğlu

ERCÜMEND EKREM TALU

— 39 —

İzzeti Efendi demiş - ti; ayna gibi temizsin. Hesapların, her şeyin yolunda. Gelgelelim, senin başka taraflardan buluşğun olduğu için, ben senin aleyhinde rapor vermeğe mecburum. Elemlü emrüküm.. Hakkını helâl et!

— Ben bunları bilmiyordum... Bakındı hele!...

— Nereden bilecektin a nuru aynım? Böyle şeylerle insan kendi içinden iftihar eder ancak... Bunlar dışarıya vurulmaz.

— Öyle!...

Yukarı kattan, Satılmışın kalın kalın öksürüğü duyuluyordu. Arkasından da, beslemeye hitap eden sert bir emir:

— Haydi, kız! Gayfemi götü!...

İzzetî Efendi:

— Ağa kalktı... dedi.

— Evet. Nerede ise buraya iner.

— Acaba beni görünce bir şey der mi?

— Ne diyecek? Bir şey demez, amma, hele bir yol ben bakayım.

Hacı Bey, kalkıp da odadan çıkarken, İzzetî Efendi arkasından seslendi:

— Hacı! Anlat ki, gelmekten kastım, gene kendi iyiliğidir!...

— Malûm... Malûm! Sen merak etme!

Vergi kâtibi odada bir müddet yalnız kaldı. Bu esnada, zihninde tasarlamış olduğu plânı tamamladı. Bundan sonraki tabiye sistemi, yeni padişaha intisabını iddia etmek olacaktı. Her türlü hattı hareketini bu esasa dayandıracaktı.

Derken merdivenlerden aşağıya inen çiftte ayak sesleri duyuldu.

Biraz sonra kapı açıldı; Satılmış, kayınpederiyle beraber içeriye girdi.

İzzetî Efendi, ayağa kalkmış, önünü ilikliyordu. Bu ön ilikleme, kendisine âdeta ikinci tabiat hükmüne girmiş bir itiyattı. Gene bir itiyat eseri olarak, kändilli temennayı çağırdı.

Bu selâma, sinek koğar gibi karşılık veren Satılmış:

— Hoş geldin, İzzetî dedi.

— Hoş bulduk iki gözüm.

— Ne var, ne çoh?

— İyilik, güzellik, mirim.

— Hacı, bağa deminden bi şey deyiverdi. Gözün, neyin aydın gayrî!

Hacı Beyin bu boşboğazlığından, İzzetî Efendi memnun oldu. Gülümseyerek

— Eksik olmayın! dedi.

— Son günlerde sağa epi ziyan oldu. Habarın var mı?

— Bugün duydum. Fakat feda olsun! Devletin, milletin canı sağ olsun da, bizim zararı her zaman telâfi kabildir. Hemen Cenabı Hak cümlemizi manevi zararlara uğramaktan muhafaza buyursun!

Bu son cümleyi söylerken, Satılmışın yüzünü mânalı mânalı bir nazarla süzmüştü. Maksadını biraz izah etmiş olmak için:

— Öyle ya, dedi; ya maazallah mürteciler güruhuna, hainler zümresine iltihak edeydim? Bugün, kendim darağacına, mal ve mülküm de haraca mezada giderdi. Bundan kat'î nazar, ahlâfın da ilelebet hedef telini olmak vardı. Çok şükür ki gönlümüzde, hübbü vatan, iştiyakı hürriyet, ezelidir. Lehülhamt, padişah bed-

hahı seriri saltanatını bir hükümdarı nevcaha terkedip, gitti.

Satılmış, daha da uzamak istedadını gösteren bu ifadeyi buracıkta kesiverdi.

— Şimdi bunları biyana bira! dedi. Dün, seni, buradan iki defa aradılar...

İzzetî Efendi merak etti.

— Kim aradı?

— Uzun boylu, zayıf bir efendî.

— Niçin aradığını söylemedi mi?

— Yoh! Gapiyı bizim yanaşma açmış. O adam önce seni, sonra da beni sival etmiş. Ben de o ara aşşa endim idi... Bahtım, yanaşma gapıda biri ile yarenlik ediyi. Vardım, sordum. İzzetî Efendi deyî biri varmış, onu arıyım dedim... Gahtı, gitti. Sonra bi yol daha aramış.

İzzetî Efendinin içine kurt girmiş, neşesi kaçmıştı. Acaba kimdi arayan? Ve niçin arıyordu? Hükûmette henüz istikrar yoktu da, bir an evvel, son kargaşalıktan istifade edip kendisini, mürteciler, seriâtçiler temizlemek mi istiyorlardı? Yoksa, böyle üstüste aratan, yeni hükûmet mi idi?

Bu muammayı çözmeyi sonraya bırakarak, sureta müsterih görünen vergi kâtibi, lâkırdıyı başka vâdiye döktü. Gene Satılmışa hitapla:

— Hazret! dedi; gerçi ben de buraya uğramamakla, efendimi ihmal etmekle irtikâbı kusur eylemiş isem de, doğrusu, velinimete karşı da kalben münfaillim. Kırıldım demesem, yalan olur. Zira,

mirim de bilir ki, gösterdiğim sadakat ve merbutiyet, ifa eylediğim nâçiz hizmetler, ancak mukabilinde, efendimin kıymetli teveccühünü muhafaza etmek endişesi ile idi. Değil mi Hacı Bey?

İhtiyar kayınpeder, tasdik makamında başını salladı.

— Öyledir!

İzzetî Efendi devam etti

— Hüda bilir, bütün bu garaz ve ivazdan âri ve her türlü hissiyatı menfaatperestaneden beri olan hidematı âcizanemi ifa etmiş olmaktan zerre kadar nedamet etmek hatır ve hayalime gelmemiştir. Amma: Ele güne karşı duçarlı istiskal olmak, posası alınmış bir meyva kabuğu gibi sokağa atılmak fena halde gücüme gitti. ..

Hacı Bey burada müdahaleye lüzum gördü:

— Canım! Ne lüzumu var şimdi bu lâkırdıların?

— Yooo! İçimi dökeyim de, efendiciğim, vermiş olduğum elemnin derecesinden agâh olsun. O zaman tamiri âsan olur.

Bu sefer, sözünü gene Satılmış kesti

— Bu lâfları bira! Ben de diyecek olursam uzun gaçar...

— Efendimin de benden isticâsı varsa, onları da dinliyelim.

— Vaz geç, İzzetî!

— İnsan dertleşirse anlaşır.

Satılmışın ağzında, lâkırdı, kendiliğinden fırlayıverdi:

— Beni fenalığa alısturdun, be! İzzetî Efendi yerinden fırladı.

— Ne?.. Ben mi? Hangi fenalığa? Ne zaman?

— Dur, telâş etme ki, diyem.

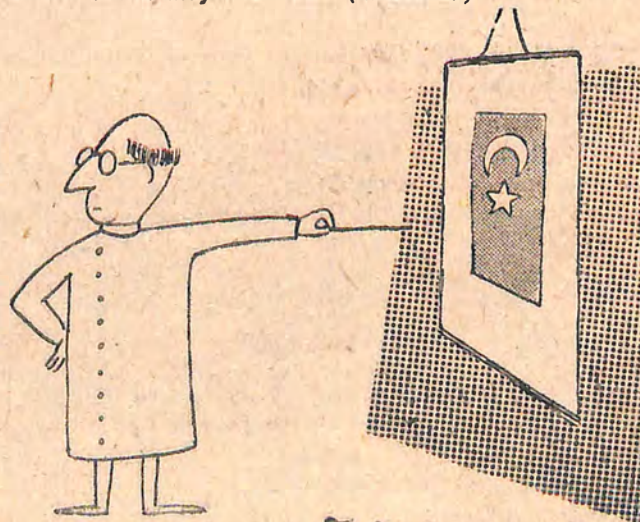
— Aman mirim! Çabuk söyle!

— Ülen! Gaymahamı unuttun mu? Herifi buradan pabuçsuz gaçtın.

Daha ağrını bekliyorken bu derece ehemmiyetsiz bir şey duymaktan içi ferahlamış gibi, yerli yerine oturan vergi kâtibi:

— Bu mu fenalık? dedi. Bundan dolayı mı beni tekdîr ediyorsun, canım efendim? İlâhî nuru aynım! Eğer suçum bu ise, ben bununla iftihar ederim. Devrî istibdatla, bu da bir nevi mücadele idi. Kendi memurlarını gene kendilerine tepelettirmiş olmakla, istibdadın temelini sarsmış oluyordum. Âdem Efendinin meşavli ahvalini kendi hâmlerine bildirmekle kabahat değil, sevap işledim. Ve buna efendimi vasıta eyledi isem, bu sevabı kendisine kazandırmış olmak içindir.

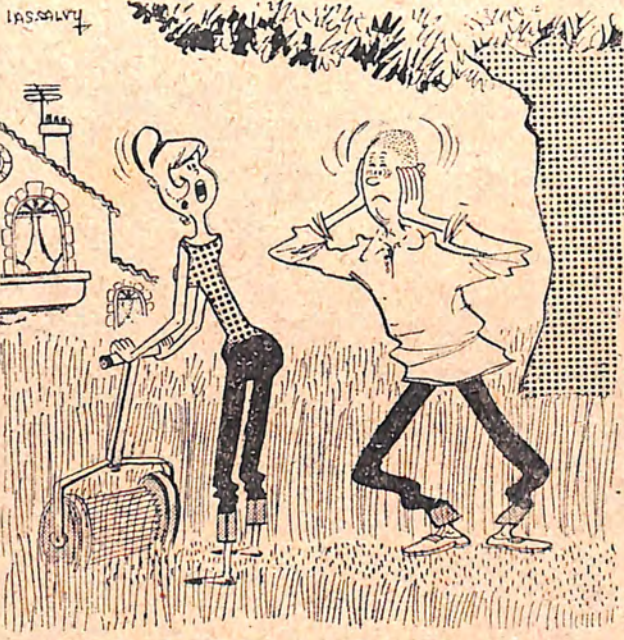
(Devamı var)

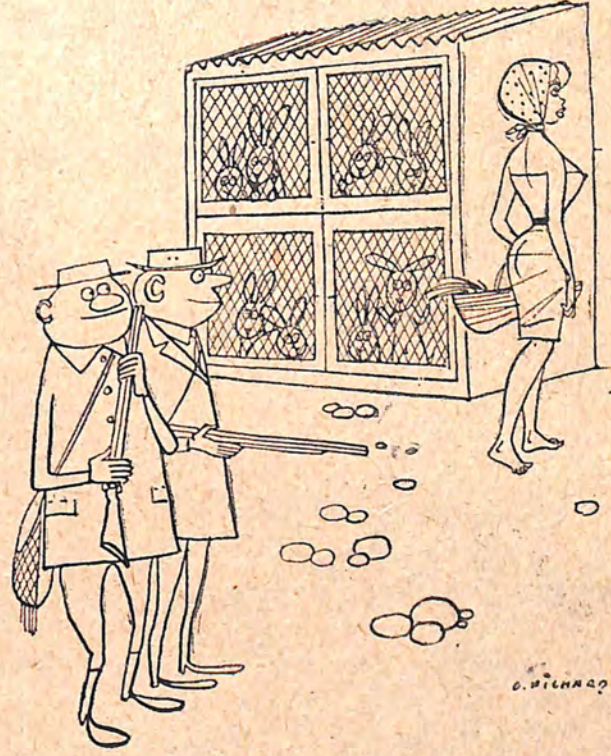
Semirani's

YAZIGIZI

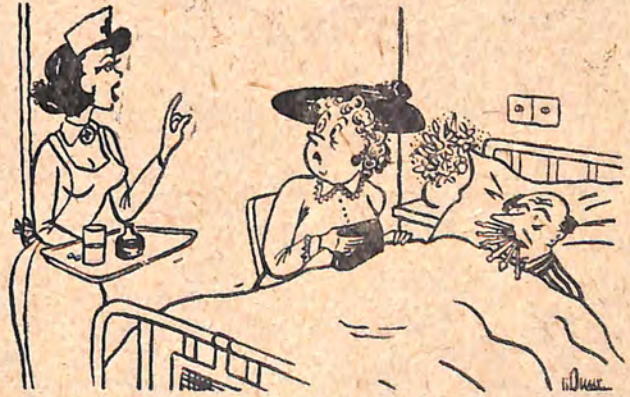
-Ah affedersiniz...otların arasında yattığınızı görmemistim!..

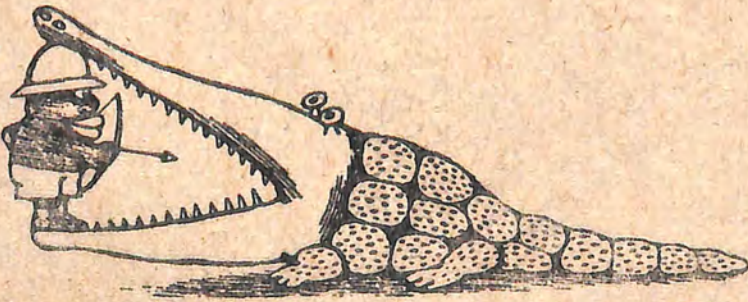
- Burada bu kadar güzel av var-
ken, dağlarda dolaşmamızın ma-
nası yok!..

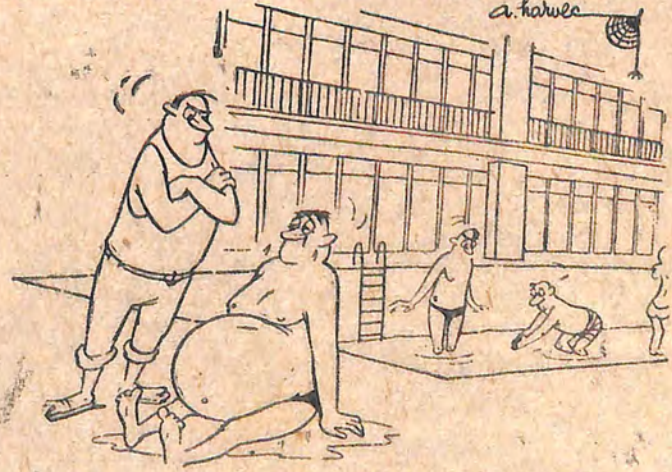
YAZISIZ!..

-Kocanızın ateşi çok yüksek, hastaha-
nemizde ne kadar derece varsa hep-
sini koyduk!..

YAZISIZ!..

- İnsan et, her yüzme gelen senin
kadar su yutarsa bu havuz ne
olur?

25 ARALIK İkrâmiye Keşidesinde

200.000

LİRA

- Çiftelhavuzlar'da
★ Apartman Dairesi ★ Dolgun Para
★ Çeşitli Tahsil İkrâmiyeleri

11 KASIM SALI Akşamına kadar hesap açtınız.

Her 150 Liraya bir kur'a

EMNİYET SANDIĞI

167 TELÂL GÖREN

Sahibi: YUSUF ZIYA ORTAÇ

Yazı İşlerini idare eden

Kadri YURDATAP

Teknik Sekreter: Selâmi M. YURDATAP

Adres: Klotfarer Cad. No. 8-10, Daire 3
Belediye - İstanbul Telefon: 22 18 11

ABONE : Seneliği 50 altı aylığı 25 L.

Fiati 100 Kuruş

Basıldığı yer: ERCAN MATBAASI

Kapak baskısı: ŞAKA MATBAASI Telefon: 22 72 99

T. C.

Ziraat Bankası

Tasarruf hesapları

1958 yılı ikramiye plânında

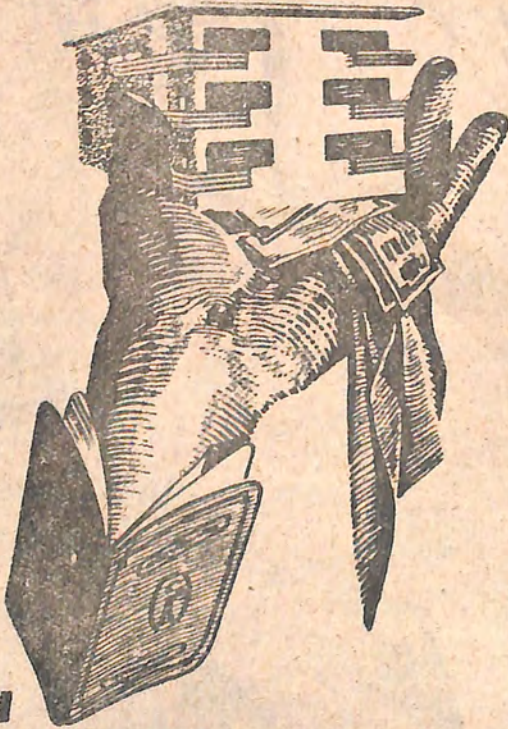
3.000.000 Lira

Para,

3.000.000 Lira

Uzun vadeli Kredi

vardır.

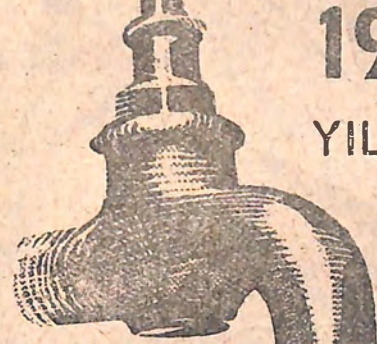

SUMERBANK

Hesap açtıranlara en fazla menfaat
temin eden Bankadır

TÜRKİYE
**VAKIFLAR
BANKASI**

**1958
YILINDA**

OMÜR BOYUNCA AYLIK GELİR
MESKEN KREDİLERİ
PARA
İKRÂMİYELERİ

İNAP
MULUSİ
İSTANBUL

**4 MİLYON
405.000
LİRA**

AKBABA

— Bu zamanda böyle aşk olmaz... Sahifalar dolusu mektup yazacağına kısacık bir çek yazsın kâfi!..